

VALLOVI

MURE

Valovi Mure,
glasilo učencev Osnovne šole Veržej
(tematska številka - Meje)
Letnik 47, šolsko leto 2017/2018

Uredniški odbor: Zalika Horvat
 Vanda Novak
 Klavdija Krajnc
 Maja Kuronja
 Ksenija Seršen
 Damjana Ferenc
 Marjana Rojnik
 Lidija Lukačič
 Melita Krampelj

Likovna oprema: Marijan Šadl

Naslovna stran: Klara Movrin, 9.a

Računalniška obdelava: Sašo Hladen
Koordinatorica: Marjana Rojnik

Naklada: 100 izvodov

Izvod revije je dosegljiv tudi na spletni strani šole: www.os-verzej.si

Glasilo je brezplačno.

junij, 2018

ZOJA RAUTAR, 1.A

Jaz in Eva sva na sprehodu pobrali smeti in jih vrgli v koš. Poskrbeli sva za čisto okolje.

LUNA ŠPARI, 1.A

Z Danielo rolava in skupaj sva bolj veseli.

DANIELA KOLARIČ, 1.A

Pri babici se rada igram z mucki. Rada skrbim za njih, vseč so mi, ker so mehki in zanimivih barv.

BLAŽ VEREŠ, 1.A

S kužkom sem šel na sprehod mimo gozda. Piki je moj prijatelj. Da me ima rad, pokaže tako, da me polži, ko grem mimo njega.

EVA SERŠEN, 1.A

S kužki gremo na sprehod, da smo mi in kužki bolj zdravi.

URŠKA VELNAR, 1.A

S prijateljico Zojo sva šli na kmetijo. Srečali sva mačka in prašička. Skupaj sva poskrbeli za mačko in prašička.

TADEJ ŠARKEZI, 1.A

Jaz in Štefan igrava košarko. Oba sva
dobra in zadeneva veliko košev.

JAN FLINČEC, 1.A

Z Nikom igrava rokomet. Rad se družim
z Nikom, ker se ne pretepava.

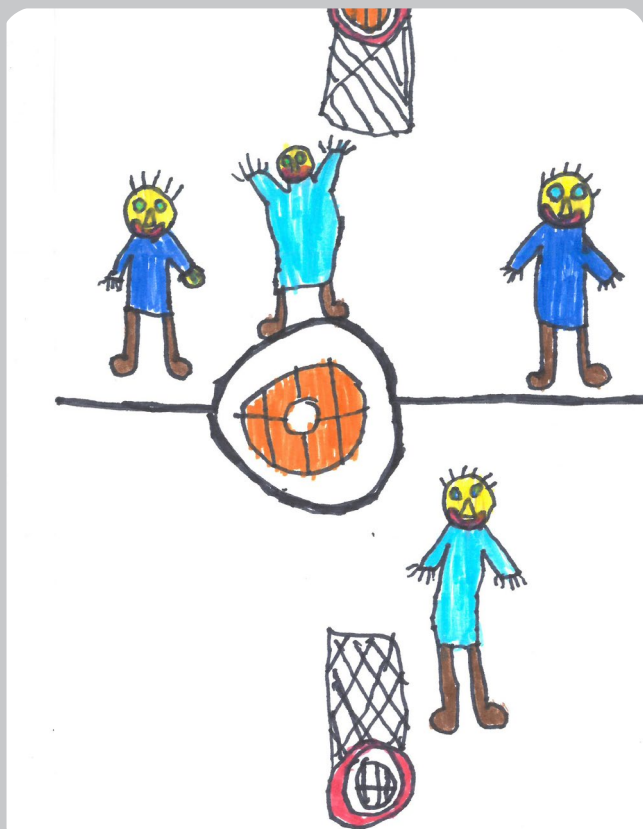
LINA OSTERC, 1.A

Rolanje s prijateljico je najbolj zabavno.

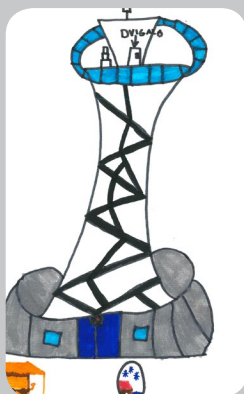

S prijateljem igrava nogomet.
To se mi zdi zabavno, najraje pa sem vratar.

S prijatelji igramo košarko.
S prijatelji je bolj zabavno, ker se družimo.

SAMO HEDERIĆ, 2.A

STOLP VINARIUM

S starši smo šli na stolp Vinarium v Lendavo. Pogled s stolpa je bil zelo zanimiv, saj sem videl Slovenijo, Hrvaško, Avstrijo in Madžarsko. Ker je bilo vreme lepo, smo videli zelo daleč. Na izletu je bilo krasno.

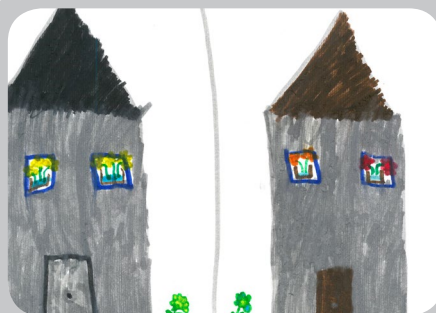
KRISTIJAN ROJNIK, 2.A

NA GRADU

S sorodniki smo šli na grad. Gledali smo navzdol in videli mesto ter sosednje države. Oče mi je povedal, da države med seboj ločujejo meje.

BENET ŠTERMAN, 2.A

MI IN SOSEDOVI

Doma sem v Banovcih. Imamo sosede, s katerimi se zelo dobro razumemo. Mejo med njimi in nami določa ograja. Skrbimo za svojo okolico. Moj najljubši sosed je bratranec Jure, s katerim se večkrat igrava.

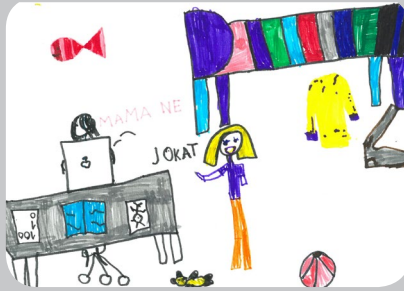
TIA KUKOLJ, 2.A

KUŽEK ME NE UBOGA

Moja babica ima psičko Lolo. Včasih jo peljem na sprehod. Psička me včasih ne uboga. Potem jo privežem na povodec.

ZOJA ŠPARI, 2.A

MAMA SE JEZI

Mama se jezi na mene, kadar ne naredim domače naloge in kadar nimam pospravljenе sobe. Boljše se počutim, če se mama ne jezi.

EVA DUH, 2.A

JAZ IN PRAVILA

Mama se jezi name, ker se ne učim. V moji sobi je tudi včasih nered, zato mi mama naroči, da jo pospravim. Takšna so hišna pravila.

ALINA MEZNARIČ, 2.A

NERED

Moja soba je včasih razmetana. To je takrat, kadar ne pospravim. Če sobe ne pospravim, se mama jezi. Potem se je bojim in sobo takoj pospravim. Takrat me mama pohvali.

NEŽA MERNIK, 2.A

RAZMETANA SOBA

Včasih si ne pospravim svoje sobe. Takrat se očka in mamica jezita in dobim kazen. Tega se ne veselim. Na koncu ju ubogam in smo vsi zadovoljni.

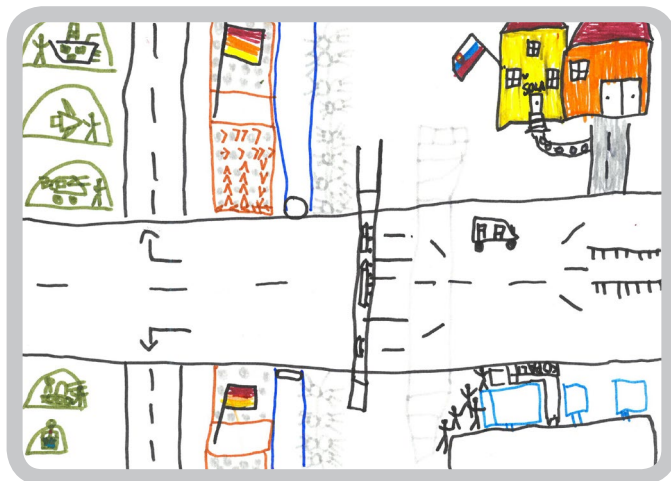
KAI LEGEN, 2.A

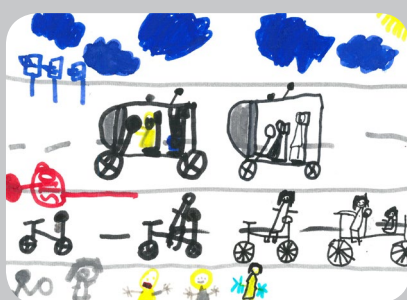
ITALIJA

Teta, Mia, babica in jaz smo se peljali v Italijo. Videli smo velike hiše in stolpnice. V Italiji pečejo dobre pice in skuhamo dobre špagete. Glavno mesto Italije je Rim.

STAŠ BELEC, 2.A

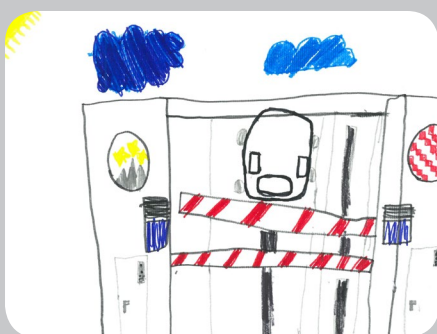
MATIC DAJČMAN, 2.A

CESTNA PRAVILA

Cesto prečkamo na prehodu za pešce. Pri vožnji s kolesom moramo uporabiti kolesarsko stezo. Za hojo po cestišču uporabljamo rumeno rutico in kresničko. Upoštevati moramo vse prometne znake, ki stojijo ob cesti.

MAJAŽ MAUČEC, 2.A

MEJA MED DRŽAVAMI

Z družino smo šli na Hrvaško. Prečkali smo mejo. Pregledali so nam osebne dokumente. Nato smo lahko nadaljevali pot naprej.

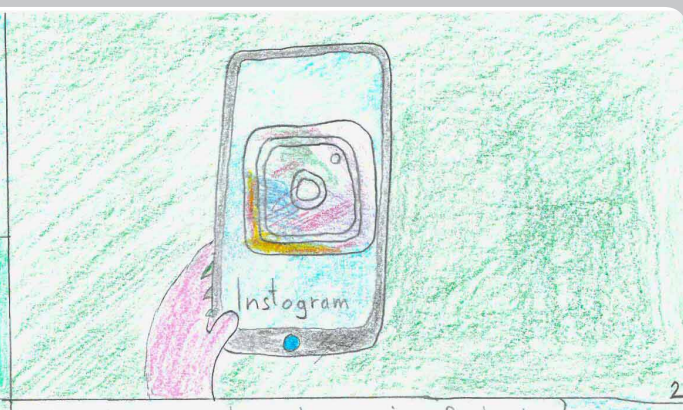
LARISA VZLIČ, 2.A

UPOŠTEVAMO PRAVILA

Z dedkom greva večkrat v trgovino. Na parkirišču vidim, da mnogi vozniki svoje avtomobile parkirajo na mestih za invalide. To me zelo jezi.

Hej Luka, za božic sem dobil nov telefon. Naložil si bom Instagram.

Luka, je normalno, da me je 2-krat vprašalo ista vprašanja?

To pa je čudno. Verjetno je prišlo do napake Tomaž.

Naslednji dan

Hej Tomaž, zakaj si dal na Instagram tako neprimerni video?

Kaj? Sploh še nisem bil na Instagramu. Naj pogledam.

Prav imaš, ampak jaz res nisem objavil tega videa.

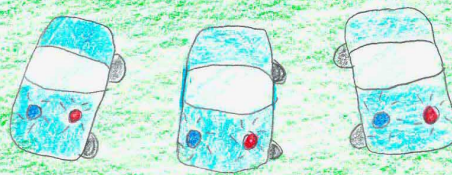
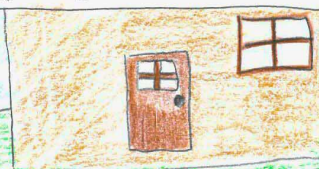

Na policijski postaji

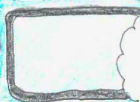
Gospod, tisti heker
je bil spet v akciji.
Njegova torča
je Iphone 8. Pošljite
vse enotna točka,
ki vam jo bom
poslal...

Tomaževa hiša

Gospa, kdo v
vaši hiši ima
telefon Iphone 8?

Moj sin. Zakaj? A je
kaj ušpicil?

Vse vam bomo
razložili.

Ste vi Tomaž?

Vrli so vaš
telefon. Prosim
dajte mi ga.

Ja, zakaj?

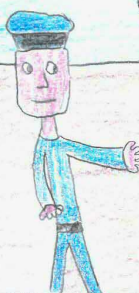

(3)

Hvala za sodelovanje.
Vrnemo vam ga čez približno
2 dni.

Izvolite gospod
polieist.

Cez 2 dni

Tukaj je tvoj telefon
fant. Opravičujem se za
nevšečnosti. Zdaj je kriminalce
že za zapphi. Zelim vam lep
dan in nasvidenje.

Hvala in nasvidenje
gospod policist.

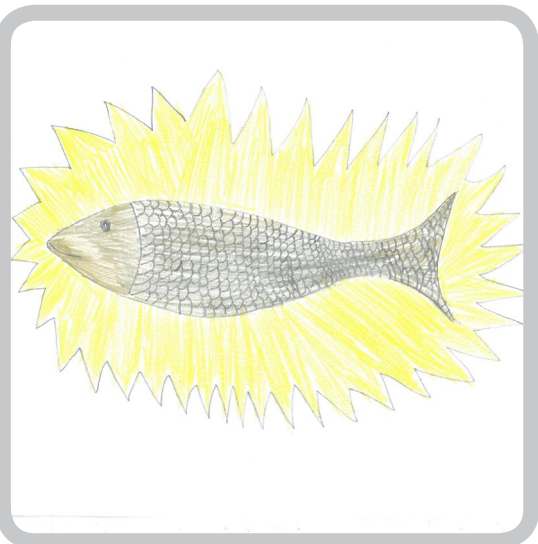

... Ja, bilo je kot v
filmu. Zdaj bom
bolj pazil na spletu.
Nasvidenje Luka!

Kje so meje
sodobne tehnologije?

(4)

M U K

Neki večer so zlati žarki zahajajočega sonca kaj lepo obsevali valove razburjene Mure. Kraj brega je sedela pet let stara ribičeva hčerka. Igrala se je z okroglim prodcem, — bila je namreč vode vajena. Naenkrat se obrne proti vodi, ter v otročjem veselju ploskne z ročicama. Pred njo plane velika zlata riba, gladka ko svila in žamet, svetlejša ko večernica na jasnem nebu. Dete se bliža čudoviti ribi, gre za njo v mlačno vodo — pa kmalu njo vzdigne val in jo zanese po vodi naprej, naravnost proti veliki skali sredi reke, kjer zgine v silnem curku deroče Mure. Preteklo je leto in dan. Murski ribič zopet nastavlja sake in rakičja po strugah. Sedel je na obrežju, ter menda ravno mislil na izgubljeno hčerko. Zdaj zagleda sredi reke bel majhen čolnič in v njem belo dete, ravno tako, kakršna je bila pred letom izgubljena hčerka. Čolnič udari ob skalo, voda se razdeli, in vse skupaj izgine v globočini. Drugi dan je bil ribič že na vse

zgodaj pri reki, in je nastavljal sake in mreže. Velika mreža se začne mogočno gibati. V njej zapazi ribič zlato ribo, ki je skušala iz mreže ulti. Že jo drži ribič v rokah, ko se prikaže tik njega velikanski mož, proseč ga: „Daj mi, ribič, zlato ribo nazaj! Razsvetluje mi temno stanovanje v mojem gradu pod vodo. Ti ne bode žal, če jo spustiš. Za njo ti dam hčerko nazaj.” Ribič izpusti zlato ribo. Velikan mu na to reče: „Pridi zvečer ob sončnem zahodu tja k oni skali ter udari trikrat z veslom po njej!” Sonce še ni bilo za gorami, ko sta veslala mož in žena proti omenjeni skali. Žena, ki je že težko čakala, da bi zagledala svoje ljubo dete, iztrga možu veslo iz rok, ter bije po skali, da so udarci glasno odmevali od bližnjih hribov. Reka se razdeli in s čolnom vred padeta v neizmerno globočino, ker se nista natanko ravnala po Mukovem povelju. (pov. po Majciger „Niz bis.”, šte. 24. „Voda in njene moči”, v „Kresu” 1883. št. 8—12.).

TUDI V PRIJATELJSTVU OBSTAJAJO MEJE

Mia in Ana se še nikdar nista skregali. Bili sta najboljši prijateljici. Nekega dne pa je v razred prišel nov fant. Dekletoma se je zdel prijazen, zato sta se obe spoprijateljili z njim.

Nekoč je Ana morala domov, Mia pa je ostala s fantom in mu razkrila neko skrivnost o Ani. On je vse takoj povedal svojim prijateljem. Deklica je to izvedela in vprašala fanta, kako je izvedel. Nato je odšla do Mie in ji rekla, da je noče več za prijateljico.

Skoraj ves teden se nista pogovarjali, nato pa je Mia stopila do Ane in ji povedala, kako zelo ji je žal. Ana ji je odpustila, ker je vedela, da govori resnico. Spet sta postali najboljši prijateljici.

MEJA ZDRAVEGA RAZUMA

Bilo je pred leti. Bila sta oče in sin. Doma so imeli kmetijo. Zvečer je oče odšel na veselico, sin pa je ostal doma. Oče je bil tam zelo dolgo. Sin pa je bil pri živalih in jih krmil ter molzel. Odšel je spat. Ko je oče prišel domov, je v hiši počilo. Skregala sta se. Prepirala sta se in prepirala. Oče je vzel nož in sinu predrl gume na avtomobilu, nato pa ga še zabodel v nogo. Mati je sina odpeljala v bolnišnico, oče pa je ostal doma. Ponj so prišli policisti. Trajalo je nekaj dni, da se je sprijaznil s tem, kar je storil v pijanosti. Sina so zdravniki pregledali, rekli so, da je rana huda in globoka. Potreben je bil čas, da se je rana zacelila in je sin okrevail. S sinom je vse v redu, a pobotala sta se šele čez nekaj mesecev. Oče je presegel mejo zdravega razuma zaradi alkohola.

IZDANA SKRIVNOST

V prvem razredu sem sošolcu zaupal skrivnost. Naslednji dan sem spoznal, da je prijatelj vse izdal drugim. Vsi so se mi posmehovali. Več tednov me je bilo sram iti v šolo. Ker je bil vedno moj najboljši prijatelj, ga nisem mogel sovražiti, čeprav bi to pričakoval. Po tednu dni se mi je prijatelj oddolžil, ker je storil veliko napako. Moral se mi je opravičiti pred razredom, ker me je izdal pred celo šolo. Nihče ga ni več hotel za prijatelja.

A jaz sem mu vseeno hotel nekako pomagati in ga tudi preizkusiti. Čez en teden sem mu rekel, naj obdrži zase novo skrivnost, ki sem mu jo zaupal. Želel sem si, da me ne bi spet izdal. Ko sem naslednje jutro prišel v šolo, ni bilo videti, da kdo kaj ve. Pohvalil sem ga in pozabil na tisto, kar je storil prej.

Meja med prijateljstvom in zamero je lahko zelo tanka.

Pojdi in poglej,
pojd in se ozri,
a slišiš tok Murinih valov?
A slišiš tok Murinih sledov?

Predraga Mura ti,
sledove zdaj pustila si,
a zdaj, ko sledov več ni,
tudi tvoj tok več ne žubori.

U G A N K E

1. Okroglo, napeto, rdeče meso
lahko kot uhane daš za uho.

Č _ _ _ _ _

2. Ko stiskaš jo, se ti ob tem cedijo sline,
a ko sok pokusiš njen, apetit te mine.

L _ _ _ _ _

3. _ _ _ _ sem okrogloglava,
manjka mi samo postava.

Sem na polju včasih ždela
in na soncu rumenela.

Zdaj imam zobata usta,
oči in nos pa kot za pusta.

A zakaj, se vam dozdeva,
notri svečka dogoreva?

Ker nas noč čarovnic čaka,
moram biti takšna spaka.

Kdo sem?

B _ _ _ _

4. Marsikomu plašček njen se zdi preveč kosmat,
ko ugrizneš vanjo, sok iz nje cedi se rad.

B _ _ _ _ _

5. Jabolko zlato z veje visi, ko okoli njega mraz se veseli.

K _ _ _

6. Nadvse sladka, čeprav zelena, če le ni tista, ki jo palec s pestjo stiska.

F _ _ _

7. Jagode, vijolične, zelene ali rumene, rade za roke se držijo
in nas jeseni v vinogradu gostijo.

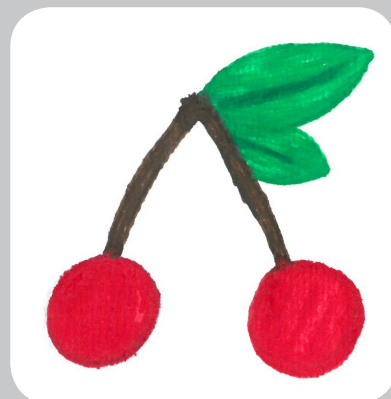
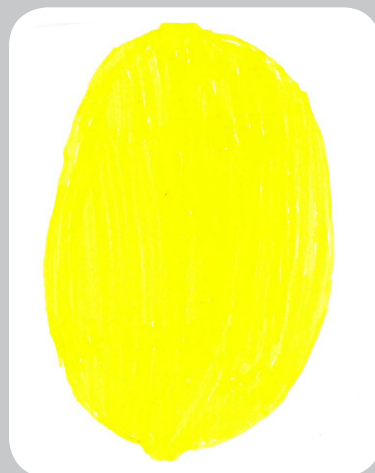
G _ _ _ _ _

8. Viseče na drevesu - zeleno,
in položil se je na rumeno polico.

On je ležal črno zunaj!

In vzel sem ga in ga pojedel belo!

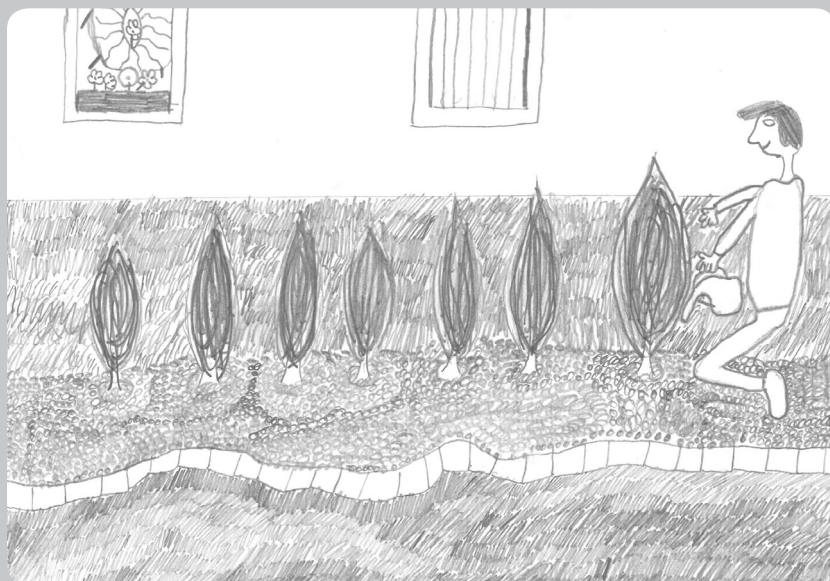
B _ _ _ _ _

MEJA MED SOSEDI

Sosedi se družimo radi
Ob jutrih si dober dan zaželimo in
Se večkrat poveselimo
Enake imamo navade
Danes pa že skupne razvade
Sosed pa se lahko odseli
Kadar koli si on zaželi
In tako dobimo nove ljudi

Odkar novi sosed ciprese sadi
Da se med nami meja naredi
Ni med nami očesnega stika
Od nas se vedno bolj odmika
Spoznamo, da sami smo ostali
In se bomo za bivšimi sosedi jokali.

PREPIR

Neko jutro me prebudi glasno kričanje. Seveda, bil je prepir. »Kaj se pa greš, to je moj del!« »Kaj? Če sem do danes kosil do tod, bo moje! Kaj te je pa sedaj prijelo? Nikoli se nisva prepirala!« se nekdo prepira zunaj. Hotel sem zadremati nazaj, vendar sta bila tako glasna, da nisem mogel.

Grem do okna. »Ojoj« sem se prestrašil. Moj oče se je prepiral s sosedom. Hitro se oblečem, da bi šel ven, ker se mi je zdelo, da se bosta stepla. Bežim po stopnicah, ko me ustavi mama. »Kam pa bežiš?« me vpraša. Odgovorim ji: »Ven.« Pa mama jezno odgovori: »Nikar, najprej moraš zajtrkovati.« Odvrnem ji: »Mama, samo nekaj grem pogledat. Hitro bom nazaj.« No, pa me je končno spustila. Bežim ven in zakričim: »Nehajta se prepirati, saj sta vendar soseda!« Pridem do njiju in mi oče reče: »Ne, sinko, na računalniku sem preveril. Meja je točno do sem, on pa kosi čez na mojo stran!« »Ne, ne, ne. Ta decimeter ni nič, to ni vredno takega

prepira! Ta majhen košček trave. Puf. Že to travo, ki jo zdaj kosiš, ne veš, kam bi dal!« mu dopovedujem. Oče pa nazaj: »Imaš prav. Res se mi je danes nekaj obrnilo v glavi.« Jaz pa obema prijazno svetujem: »No, podajta si roke in pozabita na ta prepir.« In to sta tudi storila. Od tega dogodka sta postala najboljša soseda. Rada si pomagata pri delu, v prostem času pa se skupaj poveselita.

GEOGRAFSKE MEJE

Meja je sklenjena črta,
ki je na zemljevidu vidna,
v svetu pa nevidna.

Z Madžarsko imamo najkrajšo,
s Hrvaško pa najdaljšo.

Policisti na meji poskrbijo,
da tatovi ne pridrvijo.

Poznamo tudi datumsko mejo,
je tista, kjer se datum spremeni za en dan.

Drevesna meja, le kje je ta
in kakšen mejnik nam da?

KO STARŠI POSTAVIJO MEJO

V življenju pogosto slišimo besedo meja, ki pa lahko ima več različnih pomenov. V svojem spisu bom predstavila, kako pogosto ravnamo otroci, ko nam starši postavijo mejo. Čeprav se dobro zavedamo, da so starši tisti, ki so z nami v lepih trenutkih,

ali pa nam pomagajo v težavah, nas razvajajo in nas imajo radi, se včasih zgodi, da jim izkažemo premalo spoštovanja. Ob takih dogodkih bi se moral vsak otrok globoko zamisliti o svojih dejanjih.

POGOVOR

Otrok: Mama, danes bom ves dan za računalnikom, saj nimam nobene domače naloge.

Mama: Ne, ves dan ne moreš biti! Poglej, zunaj je zapadel sneg, pojdi se igrat na dvorišče.

Otrok (govori glasneje): Joj, mama, si otročja, za računalnikom bom in pika.

Mama (še vedno mirno): Pa tudi pes te čaka, pelji ga na sprehod!

Otrok (kriči): Joj, pa dajte mi že enkrat mir, tukaj za računalnikom bom!

Oče (zaskrbljeno): No, kako se pa ti pogovarjaš z mamo?

Otrok (še vedno preglasno): Tako, kot se ona z mano!

Oče: Pridi, ugasni računalnik! Pogovorili se bomo.

Otrok (zagodrnja in pride): Jaaa?

Oče: Tvoje obnašanje do mene in mame mi ni prav nič všeč. Vem, da si v sedmem razredu in da te daje puberteta, a to ni opravičilo za tvoje neprimerno vedenje!

Otrok: Ampak, oče!

Oče: Nič ampak, midva sva tvoja starša in ti naju ne boš vlekel za nos in nama ukazoval ter ugovarjal. Sedaj pa bodi priden in naredi to, kar ti je rekla mama.

Otrok: Hvala, oče in oprostite za moje nepremišljene besede. Ne bo se več ponovilo.

Tako je povedal še svoji mami. Ona je sprejela opravičilo in ga poljubila na čelo. In tako se je pogovor srečno zaključil.

Vedno raje premislimo, kaj rečemo staršem. Starše moramo imeti radi in jih spoštovati.

MEJE ŽIVLJENJA

Kdor vedno potuje, postane nazadnje tujec v svoji lastni domovini, je dejal neki modrijan. Naše oči so se že navadile na vse dosežke sodobne tehnologije, ki segajo prek človeških meja. S spoznavanjem sveta, postane tudi naše življenje lepše in bogatejše. Tako lahko v mejah življenja najdemo tudi del nas samih. Bolj bomo poznali svet, bliže mu bomo in raje bomo zahajali v druge dežele, da bi spoznali še en delček tega sveta.

Kolikokrat se nam zdi, da življenje kar teče mimo nas, mi pa ga samo iz razdalje opazujemo. Ni ne dobro, ne slabo. Je to, kar iz njega naredimo. Kar v njem vidimo. Iz svojega življenja pa je naredila zgodbo tudi Luna.

Luna je imela rada ljudi in njihove stvaritve. A je imela naravo še raje. Veliko je potovala, saj nikjer ni ostala več kot en teden. Redkokdaj pa se je zgodilo, da je kje ostala kakšen mesec. Pa vseeno ničesar

ni imela dovolj. Doživljala je mnogo stvari in spoznavala nove običaje, novo življenje, kulturo, pa tudi različne vrste rastlin, živali. Najraje od vsega pa je imela pogled na sončni zahod.

Kako se sonce v oranžni barvi utaplja v turkizno morje, prav tam pa iz peska lezejo mlade želve, da bi prišle do vode. Ta pogled ji je dajal občutek, da ni meje, ki bi zaprla pot njenim dogodivščinam. Prav na dan, ko je prvič pogledala v sonce, ki se je že počasi spuščalo, da zamre v morju, in v njem videla galeba, se je počutila svobodno. Lahkotno, tako kot ptica, leteča nad bleščečo se vodno gladino. Pogled je bil osupljiv in ji dal navdih, da potuje. Pa vendar s fotoaparatom, da je lahko zabeležila vsak dogodek, vsako sekundo. V slikah se je zapisalo življenje. Ljubezen do njega pa je bila velika.

Zato je meja, ki bi jo ovirala pred svobodo, bila še daleč.

KJE SO SPLOH MEJE?

Meje so nevidne linije, ki ločijo kontinente (Evropo, Azijo), države (Slovenijo, Italijo), zemljiško posest med dvema sosedoma. Začeli so jih uporabljati takrat, ko so nastajale prve države. Kašne so meje, lahko vidimo v različnih knjigah in na zemljepisnih kartah. Ena od teh knjig je Atlas sveta, v kateri lahko najdemo posamezne dele sveta, kot so kontinenti, ki jih gradijo številne države, v katerih se skriva mnogo prelepih krajev, mest in vasi.

Druga taka knjiga je zemljiška knjiga, ki vsebuje podatke o zemljiškem lastništvu med sosedi v kraju, kjer živijo. V njej so poleg mej posameznih parcel zapisane v kvadratnih metrih tudi točne izmere teh parcel. In ker ima vsak lastnik svojo parcelo označeno z mejami, ki jih določajo mejniki, se

včasih zgodi, da sosed sosedu premakne kak mejnik, kar pa povzroči nejevoljo in midsosedske spore, ki se včasih rešujejo tudi na sodiščih. Podobno kot se sedaj odvijajo nesoglasja med Slovenijo in Hrvaško zaradi meje na morju. Poleg opisanih knjig imamo tudi zemljepisne karte, na katerih so prav tako vrisane meje med posameznimi državami ali kraji ali celo občinami.

Iz zapisanega vidimo, da ni prostora na Zemlji, ki ne bi bil označen z mejo. Kamor koli se obrnemo, vedno prestopimo neko mejo, pa naj bo to občinska, krajevna ali državna. Dobra stvar pri prestopu teh meja je, da niso ograjene z žico in da so le nevidne linije.

VSAK KDAJ STORI NAPAKO

Nekoč je živel deklica, bila je tiha, prijazna in skromna. Vedno se je razumela s svojimi prijatelji in družino. Toda nekega dne se je nenadoma vse spremenilo. Med počitnicami se je zgodilo nekaj res hudega, o čemer še zdaj nerada govori. A očitno je vplivalo na njeno vedenje, mogoče celo na vse njeno življenje.

V sebi je čutila, da ji nekaj manjka. Zato je praznino hotela zapolniti tako, da je igrala drugačno osebo. Začela zbadati in zaničevati svoje najboljše prijateljice, govoriti o njih za njihovim hrbtom. A nekje globoko v sebi je vedela, da ni prav, kar počne. Zavedala se je, da to ni resnična ona, da to ni njena osebnost. Vendar je nadaljevala. Nekoč so se ji njene prijateljice postavile po robu. Niso več mogle prenašati njenega vedenja, zato so se skregale z njo. Takrat, točno v tistem trenutku jo je zadelo: "Ali sem prestopila mejo?" Mislila je, da je to konec njihovega prijateljstva.

Ko je prišla domov, se je zaupala mami in ji povedala o vsem. Njena mama je bila zelo pametna, modra oseba in vedno je imela nasvet. Zato ji je rekla, da jo razume in da se vsaka slaba stvar lahko obrne na dobro, le priznati moraš napako in se opravičiti ter premisliti, kar si storil. Dekle je začelo razmišljati, zakaj je pravzaprav tako ravnala. Nekaj časa se je smilila sama sebi in jokala ure in ure. Toda spoznala je, da se tako ne bo nič rešilo. Šla je k vsaki od prijateljic, priznala svoje napake in se res iskreno opravičevala. Upala je, da bo še vse dobro. Mogoče ne na isti način kot prej, a hotela se je potruditi. Prijateljice so ji odpustile, saj so videle, da ji je res žal in poskušale so jo razumeti. Ko je počasi hodila domov, jim je bila zelo hvaležna. Vendar je hotela dokazati, da se je res spremenila. Ljudje pravijo, da človek vedno ostane enak, a to ni držalo v tej zgodbi.

Po počitnicah so se krasno razumele. Bile so še bolj povezane kot pred prepirom. No, vsaj tako je dekle mislilo. Čez nekaj mesecev je izvedelo, da se širijo laži o njej. Ena od prijateljic je izkoriščala njeno preteklost, da bi postavila sebe v dobro luč. Širila je lažne zgodbe o njej, da bi prikrila svoje napake. Druge so ji seveda verjele. Ko je dekle to izvedelo, ji je po glavi hodila le misel: "Zakaj, le zakaj si izmišljuje stvari, zakaj ne prizna svojih napak, kot sem jaz? Vem, da sem jih tudi jaz užalila, vendar sem se opravičila. Seveda tudi zdaj nisem popoln človek, še vedno delam napake in se učim, a tega mi ni treba."

Odločila se je, da se bo pogovorila z njo. Ni iskala prepira, le pogovoriti se je hotela. Rekla ji je: "Ne razumem, zakaj si tako ravnala. Res sem te nekoč užalila, a dobro veš, da sem se spremenila. Ne razumem, zakaj olepšuješ svoje ravnanje in mene postavljaš v slabo luč. Ne razumem, zakaj samo ne priznaš in poveš resnico, saj bi ti bilo lažje." Povedala ji je, kaj misli in ji dala priložnost, da razčisti sama pri sebi, kaj je res in kaj ne, saj jo je na koncu koncev razumela, ker je podobno nekoč ravnala tudi sama.

Takrat je spoznala, da tudi če si ti prijazen do drugih, se ne bodo vsi vedno enako vedli do tebe. Ne bodo vedno priznali, kar so naredili, poskušali bodo olepšati stvar. Če ljudje ne bi delali napak, bi bilo življenje preprosto. Cenila je svojo težko izkušnjo. Če je ne bi doživela, sama nikoli ne bi bila taka oseba, kot je zdaj, ne bi stala na istem mestu, kot stoji zdaj. Veliko napak bo še naredila, ne bo vedno lahko, zavedala se je tega. Pa vendar je je treba zaupati, da bo na koncu vse v redu.

NEJA MLADENOVIČ, 8.A

K O P R I J A T E L J I C A P R E S E Ž E M E J O

Ko sem bila še na prejšnji šoli, sem bila nekoč zaljubljena. Seveda sem imela tudi veliko prijateljic. Ampak te niso bile takšne, kot sem jaz mislila. Zavidale so mi in morala bi paziti, komu zaupam.

Nekega dne sem eni od njih povedala, da sem v nekoga zaljubljena. Seveda je hotela vedeti ime. Na žalost je tisti fant hodil z eno od mojih prijateljic. Zato imena nisem povedala. Mislila sem, da me tisti fant tako sploh ne opazi, ker je zaljubljen v drugo. Nikoli se nista prepirala.

Kmalu sem praznovala rojstni dan. Hotela sem imeti zabavo v maskah. Povabila sem vse svoje sošolce in tudi njega. Bil je zelo vesel. Sprva sem mislila, da zato, ker bo lahko skupaj s svojo punco. Zgodilo pa se je nekaj strašnega.

Nikomur nisem povedala, kakšen bo moj kostum. Zato si je prijateljica oblekla enakega. Jaz sem seveda to ugotovila takoj, ko sem jo zagledala. Prišla je s svojim fantom. Odhitela sem v kuhinjo, da bi na hitro nekaj popila. Prijateljica se je seveda šla pogovarjat z drugimi. Ker je fantu postalo dolgčas, se je napotil v kuhinjo. Ni vedel, da sem v kostumu jaz in ne njegovo dekle. Ustrašila sem se. Odhitela sem v svojo sobo, moja prijateljica pa je odšla domov. Čez nekaj časa sem se vrnila in se začela pogovarjati z drugimi. Fant je vedel, da je prijateljica odšla domov. Prišel je bliže in se začel pogovarjati z

mano. Vprašal me je, če lahko grem z njim na vrt. Seveda sem šla. Potem mi je na vrtu priznal, kaj čuti do mene. Mislila sem, da se norčuje. Medtem ko sva se pogovarjala, naju je sošolka posnela. Sploh nisem vedela za to. Ko sem prišla noter, sem jo odvedla na samo in ji tam priznala ime fanta in kaj mi je povedal. Ona pa mi ni povedala o posnetku.

Naslednji dan sem v šolo prišla vesela. Na hodniku sem se tudi srečala s fantom. Ko je zazvonilo, sem pohitela v razred. Ko se je začel pouk, je moja prijateljica prosila učitelja, če lahko predvaja posnetek. Učitelj ji je ustregel. Seveda so se vsi začeli smejati in se norčevati iz mene. Bila sem razočarana nad prijateljico, ki sem ji od prvega razreda vse zaupala. Takoj sem spoznala, kakšno napako sem naredila. Mislila sem, da je fant sodeloval pri njeni grdi potegavščini.

Spet sva se srečala. Nasmehnil se mi je, jaz pa sem samo stekla stran. Ko je to opazil, je stekel za mano. Vprašal me je, kaj je narobe. Rekla sem, da naj me pusti pri miru in da mu je posnetek res uspel. Potem me je začuden pogledal. Nenadoma sem dobila občutek, da res ne ve, o čem govorim. Vse sem mu razložila. Rekel mi je, da me razume. Od tistega časa sva se veliko družila, še zdaj si kdaj kaj napiševa, včasih se srečava in nama je prav prijetno. Upam, da bo ostalo tako za vedno.

S V E T U P A N J A

Pospešim korak, tečem. Pred sabo vidim le gozd. Do tja moram priti. Vse je v megli. V očeh začutim pekoče solze. »Zarja, samo proti meji teci, ko boš preko, takrat boš rešena!« mi je v glavi odmeval mamin glas. Odšli so. Vsi so odšli. Prestopali so mejo, mejo življenja in smrti. Zakaj? Pa saj nismo storili ničesar slabega, le v Slovenijo smo prišli. Bila je naša obljubljena dežela, bi lahko rekli.

Glas za menoj prekine tok misli: »Hej, begunka! Vrne se! Takoj!« V meni narašča bes. Vzeli so mi vse kar imam! Zmerjajo me s tem izrazom, ki ga sovražim! Nikogar več ni, ki bi me potolažil. Ostala sem sama ... Čeprav so mi solze zameglile pogled, sem zaznala, da se je stemnilo. Verjetno sem stopila v gozd. Obrisala sem si oči ter se ozrla naokoli. Nikjer nikogar. Niti en sončni žarek ni prodril skozi gosto listje, da bi me razvedril. Vse je bilo temno, ves svet je bil zajet v sivino, meglo brezupa. Razmišljala sem o dobrih stvareh: o Sloveniji, družini, veselju, ljubezni ... Spet me je prevzela žalost, ker mojih bližnjih ni več ob meni. »Nikoli ne bom prišla do meje!« sem si rekla ... Spomnila sem se besed »meje so samo v naših glavah«. Ph, pa ja, le kako? Točno vem, da je Slovenija obdana z mejo, ki je jaz prav gotovo ne bom mogla prestopiti.

Blodila sem čedalje globlje. Poskušala sem najti kakšno od gozdnih poti. Hodila sem, hodila in še kar hodila. Nimam pojma, koliko časa sem je tako minilo. Zagledala sem jo in zdela se mi je celo malenkost svetlejša od preostalega gozda, bila je kot

znamenje upanja. Steza, meja rešiteljica! Stekla sem po njej. Tekla sem tako dolgo, da je v gozdu postalo še temneje, še bolj strašljivo, verjetno je sonce zašlo. Morda bi se morala ustaviti in se odpočiti, si rečem, zatopljena v svoje misli. Nenadoma zagledam mesto. Približala sem se cesti in ob videla znak za mejni prehod. Zazrla sem se v nebo in rekla: »Mama, prestopila bom mejo!« S tem nisem mislila le na državno mejo, tudi meja v moji glavi je izginila. Stopam v boljši svet. Svet brez ovir, brez meja - svet upanja.

I Z D A N O Z A U P A N J E

Prijatelj je lahko veliko, zaupaš pa lahko le redkim. Nekje vmes obstaja nekakšna meja.

Jasmina je pripravljala rojstnodnevno zabavo. Pisala je vabila, vendar se ni mogla odločiti, ali naj sošolko Izo povabi ali ne. Iza ni bila Slovenka. Preden je prišla v osnovno šolo, so se preselili v Slovenijo; bila je črne rase. Jana je bila tudi temnejše polti, vendar po rodu Slovenka. Imela je svetle lase. Julijanin obraz pa je bil kar presenetljivo bel, čeprav so bili njeni lasje temno rjavi.

Večino časa se je družila s prijateljicama Julijano in Jano. Vprašala je vsako posebej, ali naj povabi Izo. Odgovorili sta ji, da raje ne, saj ju je Iza, ko je bila

majhna, izkoriščala. Vendar to ni bilo res. Povedali sta ji tudi, da se prilizuje vsem učiteljem, Sprva Jasmina ni verjela, a na koncu sta ji prijateljici tolikrat rekli naj je ne povabi, da jima ni mogla odreči. Jasminin rojstni dan je potekal brez Ize. Imeli so se lepo.

Čez nekaj časa je Izza izvedela za Jasminino praznovanje in bila je razočarana. Skregali sta se.

Kasneje so se deklice pogovorile z učiteljico in Julijana in Jana sta se opravičili Jasmini in Izi, ker sta pokvarili prijateljstvo med njima. Niso bile več sprte, a zmeraj so bile previdne, kaj govorijo druga pred drugo. Nikoli več si niso zares zaupale.

TEŽKO SE DRŽATI OMEJITEV

Pred dvema letoma sem pozimi pojedel ogromne količine sladkarij. Postajal sem vedno težji. Ko sem imel 80 kg, sem si zadal cilj, da bom na dan pojedel največ pet kock čokolade. Načrtoval sem tudi, da bom vsak dan telovadil. Tekel bom, kolesaril, hodil na sprehode ... Hujšati sem začel med poletnimi počitnicami. Prvi dan sem se vzdržal sladkarij. Hotel sem teči 2 km, vendar mi ni uspelo, ker sem si cilj zastavil previsoko. Vedno težje je bilo glede sladkarij. Nekega dne sem prekoračil določeno mejo in se jih najedel namesto zajtrka. Nato sem to počel vsak dan, ker nisem mogel vzdržati. Na

srečo sem še kar telovadil in se nisem tako hitro redil.

Ko sem odšel k zdravniku, mi je rekel da moram nujno nehati jesti sladkarije, drugače bom dobil sladkorno bolezen. Ubogal sem njegov nasvet. Sladkarije sem še vedno jedel, vendar manj kot prej. Čez nekaj časa sem opazil napredek, nato mi je to šlo vedno bolje. Čez nekaj časa dosegel normalno težo.

Ko sem prišel nazaj v šolo, me sploh niso več prepoznali. Imel sem tudi več prijateljev.

PRESEGANJE LASTNIH MEJA

Besedo meja lahko povežemo z marsičim, ampak meni je najljubša meja v tistem človeškem pomenu, ko si jo določamo sami v svojih prizadevanjih. Dobro je, da si mejo postavimo visoko, vendar ne nedosegljivo, saj če jo dosežeš ali celo preideš, boš vesel in jo boš postavil višje. Če pa se ti zdi, da je ne zmoreš doseči, je treba vztrajati. Lažje je, če meje ne postavimo previsoko, saj je sicer večja verjetnost, da obupamo.

Najlepše si je meje določati pri tistem, kar te veseli. Tako na primer greš na kakšno tekmovanje. Če se prvo leto ne izkažeš, tekmuješ ponovno naslednje. In ko tisto mejo, svoj cilj, dosežeš, na primer ko dobiš zlato priznanje na določeni stopnji, se odločiš za težje, pomembnejše tekmovanje na višji stopnji.

Če si človek ne bi postavljajl meja, bi ostali vedno na istem, ne bi se razvijali. Tako pa vsako leto padajo rekordi in meja mogočega se iz leta v leto dviguje.

J A N I N V R T

Jan in njegova prijateljica sta se končno lahko preselila v novo hišo. Ta ni bila velika, a sta si jo lahko privoščila.

Jan: Končno sva prišla.

Anika: Hiša ni preveč velika, a za začetek bo. Vzemim nekaj paketov.

Jan: Ja, bom.

Medtem ko sta v hišo nosila kovčke in ostale stvari, ju je iz sosednje hiše opazoval sosed. Jan ga opazi.

Jan: Zdravo, sosed. (Pomaha z roko.)

Sosed to vidi, ampak mu ne odgovori, raje se odmakne od okna.

Jan: Zelo čudno.

Anika: Kaj pa je?

Jan: Pomahal sem sosedu, a mi ni odgovoril.

Anika: Meni se zdi, da se mora navaditi, da je dobil nove sosede.

Jan: Saj imaš prav. Vstopiva, preden bo noč.

Ko sta že vse kovčke, pakete in druge stvari zložila v hišo, se je zunaj zmračilo. Ker sta bila zelo utrujena, sta v hipu zaspala.

Anika: Zbudi se!

Jan: Še pet minut, prosim!

Anika: Daj no, vse te stvari morava pospraviti.

Jan: Ok, saj sem že buden.

Anika: Dobro, tu imaš zajtrk. Ko se boš najedel, lahko zlogaš stvari v dnevni sobi, jaz pa bom v kuhinji.

Jan: Ja, bom.

Trajalo je skoraj ves dan, da sta predmete prav zložila, a sta še pravočasno končala, da sta lahko gledala njuno najljubšo oddajo.

Naslednji dan je Anika morala v službo, zato je Jan ostal sam doma.

Jan: Kaj pa naj danes počnem, vse je že urejeno in nimam nobenega dela. (Stoji pred oknom in razmišlja.)

Naenkrat se v nekaj zagleda.

Jan: Ob hiši leži vrt? Tega pa nisem videl.

Jan: Zelo čudno, zakaj je prva stran obdelana, druga pa ne?

O tem ni dolgo premišljeval, nadel si je rokavice in začel saditi krompir na obdelano stran vrta. Nato pa je prišel sosed.

Sosed: Ej, kaj pa delaš?

Jan: Dobro jutro, če vas že zanima, krompir sadim.

Sosed: To vidim, ampak zakaj to delaš na moji strani?

Jan: Na vaši strani, ta del še spada k moji hiši.

Sosed: Ne, ali ti ne vidiš meje, ta del že spada k moji hiši. Zdaj pa se poberi, predem pokličem policijo!

Ker Jan ni želel imeti težav s sosedom, je odšel sedet pred vhodna vrata. Naenkrat se pripeljeta mimo deček in deklica.

Deklica: Kaj pa je z vami?

Jan: Sosed mi govori, da je ta del vrta njegov, čeprav je moj!

Deklica: Že spet ta sosed! Veste, meni je uničil kolo!

Jan: Kako pa to?

Deklica: Z vodo ga je polil, ker sem se zadnjič pomotoma peljala po njegovi zelenici.

Jan: Kaj pa, če bi se mu maščevala?

Deklica: Dobra ideja.

Skupaj sta skovala načrt. Ker pa dekličin brat ni želel sodelovati, je moral obljubiti, da ne bo nikomur povedal. Prišla je noč in načrt se je lahko začel.

Jan: Si pripravljena?

Deklica: Sem.

Jan: Dobro, ti boš šla po koše za smeti, jaz pa grem po vrvico.

Deklica: Dobro.

Nato sta privezala koše za smeti čez mejo, da sosed ni mogel do vrta. Hitro sta se odpravila domov.

Sosed: Kaj pa se je tukaj zgodilo? To je bil gotovo novi sosed, mu bom že pokazal.

Ker soseda že dolgo ni bilo iz hiše, je Jan mislil, da se je predal, a v resnici je koval nov načrt.

Sosed se je zvečer odpravil iz hiše.

Sosed: Mu že pokažem. (Začne metati toaletni papir.)

Zjutraj je bil Jan zelo jezen, saj so sva njegova drevesa bila pokrita s toaletnim papirjem.

Anika: Kaj pa se je tukaj zgodilo?

Jan ni želel povedati resnice, zato si je nekaj izmislil.

Jan: Ne vem, mogoče so bili otroci.

Anika: Ti otroci. Jaz moram v službo! Prosim, to pospravi.

Jan: Ja, bom.

Medtem ko je pospravljaj, je prišla deklica.

Deklica: Kaj pa se je tukaj zgodilo?

Jan: Sosed je bil, potrebujeva boljši načrt!

Mislila sta in mislila, nato pa sta dobila odlično zamisel. Šla sta po rdečo barvo in po flomastre.

Deček: Zakaj pa potrebuješ te flomastre?

Deklica: Pobarvala bova sosedovo hišo.

Deček se je ustrašil, ni želel, da se sosed odseli, saj sta se dobro razumela. Zato ju je zatožil. Vsem je izdal načrt, tudi svoji mami in sosedovi ženi. Počakal je, da je

Anika prišla domov in tudi njej je povedal.

Mama: Kaj si naredila s tem Janom?

Deklica: Saj ni bilo tako hudo.

Mama: Ja, pa je! En teden imaš hišni pripor!

Anika: Jan, to kar si naredil, je bilo tako otročje, šel se boš opravičit.

Jan: Prav.

Soseda sta se srečala zunaj, in pod strogim pogledom Anike ter sosedove žene, sta si podala roke in se opravičila. Dogovorila sta se tudi, da si bosta vrt delila.

PREKORAČIL JE VSE MEJE

Matej, sin mame samohranilke Karoline, je kot majhen bil zelo priden. Vedno je ubogal, le včasih je ponagajal. Najbolj se je razveselil, ko je v roke dobil plišasto igračko, saj brez nje ni mogel zaspati ali zapustiti doma.

Začel je obiskovati prvi razred. Nekateri so ga marali, drugi so ga poniževali. Mama je to vedela, a v začetku ni ukrepala, ko pa je stvar zašla s prave poti in je prekoračila vse meje, se je seveda pomenila z učiteljico. Od takrat dalje je v šoli bilo vse v redu.

Matej je odraščal in z vsakim letom postajal samostojnejši in pametnejši. Prišel je na predmetno stopnjo in začel dobivati svoje prve ocene.

Večino predmetov je imel ocenjenih odlično, včasih česa ni popolnoma razumel, zato so prihajale tudi prav dobre ocene, le redko

dobre.

Vsa leta je za šolo pridno delal in obljubljal, da se bo vedno trudil. Prišel je deveti razred in s tem tudi konec njegovega osnovnošolskega izobraževanja. Prišel je tudi čas, ko se je moral odločiti za nadaljnje šolanje. Mama mu je predlagala gimnazijo, ampak Matej se s tem predlogom ni strinjal. Zanimale so ga strojne in lesarske aktivnosti. Vpisal se je v poklicno strojno šolo.

Prva dva mesca je prihajal domov z lepimi ocenami, nato pa so se začele zniževati. Mama ni vedela, kaj je razlog, zato je sklenila, da se pogovori z njim. Sin je ta pogovor zavrnil, saj je bil mnenja, da je dovolj star, da se zaveda svojih posledic. Mama je bila zelo potrpežljiva, zato tudi ni rinila vanj.

Minevali so dnevi, meseci in Matejevo vedenje se je zelo spremenilo. Začel je pozneje prihajati iz šole, se zapirati v sobo in se grdo obnašati do svoje mame, ki je se je večkrat hotela pogovoriti z njim.

Razrednik jo je poklical v šolo. Povedal ji je, da je Matej zašel v slabo družbo in da več ne hodi k pouku, ampak popiva alkohol in uživa droge. Mama je imela solzne oči in ni vedela, kaj naj stori.

Sklenila je, da se mora pogovoriti z njim. Vnel se je hud prepir, sin je svojo mamo obmetaval z žaljivkami.

Rekla mu je, da je prekoračil čisto vse meje, če bo tako nadaljeval, naj zapusti hišo. Sramovala se je svojega sina. On je seveda to storil in odšel prespat k prijatelju.

Mama je ostala sama. V samoti je razmišljala o Mateju, saj se je za njim izgubila vsaka sled.

On se je potepal po ulici, bil je brez denarja, brez strehe nad glavo, in končno začel razmišljati, kaj je storil sebi in svoji mami. Odločil se je, da z drogami ne bo gradil svoje prihodnosti. Napisal je pismo.

Ljuba mami!

Zavedam se, kaj sem storil tebi in tudi sebi. Zdaj, ko sem ostal sam, sem spoznal, kakšno živeljensko napako sem naredil, ko sem zašel v slabo družbo, ki

me je zelo spremenila in me popolnoma odvrnila od tebe. Težko

boš razumela, ampak nisem hotel tega.

Hotel sem postati kul, da bi me drugi imeli rajši. Ampak vse, kar sem storil s tem, je bilo to, da sem škodoval tebi, svojemu zdravju in nadaljnji prihodnosti. Res mi je žal za vse storjene napake. Potrudil se bom po najboljših močeh, da bom

vzoren dijak in da me boš spet vzljubila in sprejela v svoj dom. Hotela si

mi le dobro, ampak sem to prepozno spoznal. Vem, da sem prekoračil vse meje. Oprosti za vse moje napake. Rad te imam!

Napisano iz srca!

Tvoj sin Matej

Ko je mama prebrala to pismo, je planila v jok in začela iskati svojega sina. S toplim srcem ga je sprejela v svoj dom. Pogovorila sta se in prišla do skupnega mnenja.

Matej je vzorno opravljal šolske obveznosti, zapustil slabo družbo in postal uspešen dijak, na katerega je mama bila zelo ponosna.

Ž I V L J E N J E I N S M R T

Meje niso le tiste med državami, med prijatelji ali tiste, ki si jih sami postavljamo, ko si dopovedujemo, da nečesa ne zmoremo, ne da bi prej sploh poskusili. Izjemno pomembna je tudi meja med življenjem in smrtjo, ko se ljudje zavemo, kako nemočni smo v resnici. Verjetno bi ob takih trenutkih, ko se zavemo teh meja, storili vse, da bi sebi, bližnjemu človeku ali ljubljeni živali povrnili življenje ali moč, da se bori zanj. Take trenutke sem pred nekaj leti doživela tudi sama, ko sem kot šestletni otrok izgubila dedka.

Že od malih nog sva se z njim vedno dobro razumela. Ko sem ju z babico obiskala, me je zmeraj najprej vzel v naročje in me objel. Vsakokrat sem dobila kakšno posebno darilce, ki je bilo več vredno, kot če bi mi kupil kup bombonov ali tisoč igrač. Tako mi je za peti rojstni dan podaril ročno izdelano ptičjo hišico, ki jo je poslikal z najrazličnejšimi rožami vseh barv. To je moje najljubše darilo od dedka in ga imam še danes. Vedno me spomni na to, kako pozoren je bil.

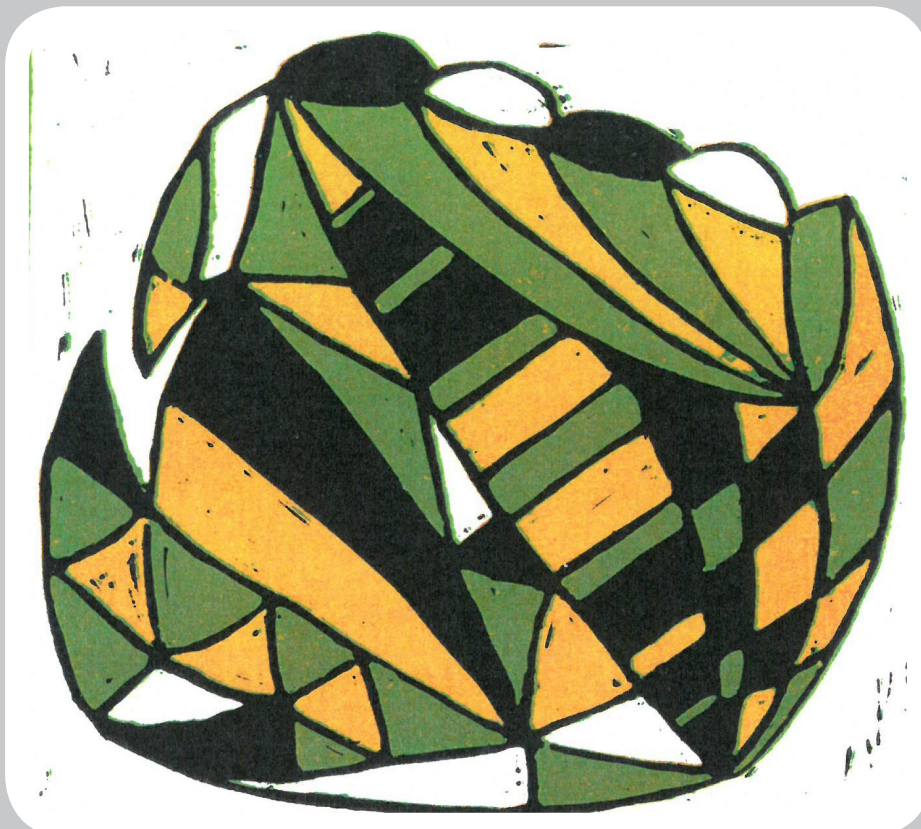
Z dedkom sva zelo pogosto odhajala na izlete, tudi smučat ali na morje. Velikokrat sva v njegovi delavnici kaj izdelovala, kar mi je bilo seveda neizmerno všeč, saj tudi sama zelo rada ustvarjam najrazličnejše stvari. V zadnjih dveh letih pa sem vedno znova opazala, kako je dedek postajal vse slabotnejši. Hitro se je utrudil in vedno težje je dihal, saj je že od otroštva trpel za astmo. Za njegovo bolezen sem sicer vedela, ampak nikoli prej nisem opazila, da bi ga to kakorkoli huje oviralo. Mama in babica sta ga ves čas opozarjali in prosili, naj se ne napreza preveč, on pa tega ni hotel niti slišati. Zato sem sama začela zavračati njegova povabila na sprehod ali na sladoled. Vsakokrat, ko sem ga zavrnila, me je bolelo, ko sem videla njegov

obraz, ki se je vedno znova razžalostil.

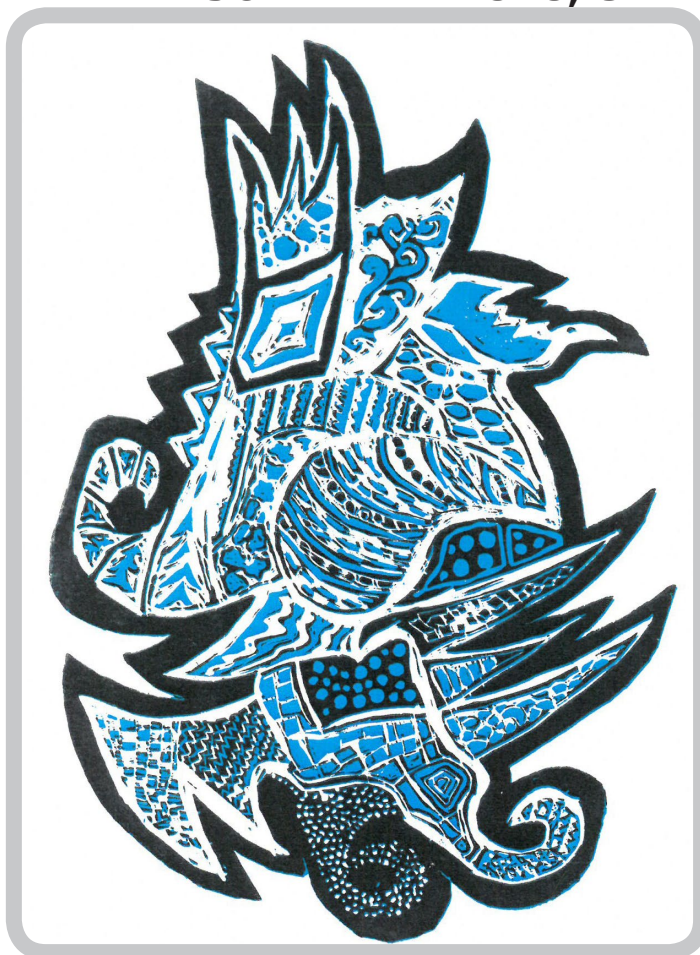
Čez nekaj mesecev mi je mama zvečer povedala, da so dedka odpeljali v bolnišnico, ker se je začel dušiti. Naslednji dan sva ga z mamo takoj zjutraj obiskali. Ko sem stopila v sobo, ga najprej skoraj ne bi prepoznala. Bil je ves bled in na obrazu je imel dihalno masko, saj je zelo težko dihal. Stekla sem k njemu, zlezla na posteljo in ga objela. Nisem ga hotela več spustiti. Nič nisem rekla, le objemala sem ga. tako sem ob njem ležala kakšni dve uri, dokler naju z mamo zdravnik ni prosil, naj odideva.

Naslednje jutro me je mama vsa objokana zbudila. Povedala mi je, da je dedka ponoči začelo dušiti, a mu zdravniki niso mogli več pomagati. V tistem trenutku se mi je zdelo, kot da se mi podira svet nad glavo. Stisnila sem se k mami. Jokala sem in jokala. Naslednja dva dneva sploh nisem prišla iz sobe, ampak sem kar ležala v postelji in jokala. Enostavno nisem hotela verjeti, da sem ostala brez svojega ljubega dedka. Tako ga pogrešam vsak dan, odkar ga ni več. Nikomur na tem svetu ne želim, da bi moral prestatiti takšno izkušnjo.

TADEJ RAJ, 9.A

JOŽEF IVANČIČ, 9.A

VANESA CIMERMAN, 3.A

M E J A M E D S L O V E N I J O I N H R V A Š K O

Z družino se vsako leto peljemo na morje v sosednjo državo Hrvaško. Ko se pripeljemo na mejni prehod med Slovenijo in Hrvaško, čakamo v koloni. Med počasnim premikanjem naprej opazujem ljudi v sosednjih avtomobilih, ki prav tako potujejo proti morju. Po registrskih tablicah na avtomobilih opazim, da je veliko ljudi iz tujih držav. Ko se končno v koloni prebijemo do policista, mu pokažemo osebne izkaznice. Po pregledu nam jih vrne in odpre zaporo med državama. Tako končno lahko nadaljujemo pot proti morju.

ALEX RAJNER, 3.A

D R Ž A V N A M E J A

Naša družina se vsako leto odpravi proti morju ob hrvaško obalo. Peljemo se do mejnega prehoda med Slovenijo in Hrvaško. Tam se ustavimo, odpremo okno in policista vljudno pozdravimo. Pokažemo mu osebne izkaznice. Po pregledu nam jih vrne. Opazil sem, da so na mejnem prehodu kamere, ki so namenjene opazovanju potnikov skozi mejni prehod in varnosti. Skozi okno avtomobila opazujem tudi druge avtomobile, ki pripeljejo iz številnih drugih držav. Po odprtju zapore na mejnem prehodu lahko nadaljujemo pot naprej.

DIANA ŠTERMAN, 9.A

JAN ŠVAB, 3.A

STARŠI MI POSTAVLJAJO MEJE

Moja mama mi je postavila meje, ki jih moram upoštevati:

- ob 7. uri moram vstati,
- televizijo lahko gledam 3 ure na dan,
- na igrišču se lahko igram eno uro,
- v petek moram domov iz šole takoj po kosilu,
- ob 22. uri moram spat.

DAŠA STAJNKO, 3.A

MEJE MED DRŽAVAMI

Ko smo se peljali v sosednjo Avstrijo, smo na mejnem prehodu med državama ustavili. Tam je bil policist, kateremu je moral oče pokazati naše osebne izkaznice. Po pregledu osebnih izkaznic smo se lahko odpeljali naprej. Ko smo se vračali nazaj domov, na meji ni bilo več policistov, zato nam ni bilo potrebno ustavljati. Tudi med Slovenijo in Hrvaško je meja, skozi katero smo se peljali z avtobusom na izlet. Na mejnem prehodu smo morali ustaviti. V avtobus je vstopil policist in nam pregledal osebne izkaznice.

TIFFANY PILHAR, 9.A

NIKA KOŠNIK, 3.A

STARŠI MI POSTAVLJAJO MEJE

Večina staršev svojim otrokom postavlja meje. Tudi moja starša mi postavljata meje. Mama mi dovoljuje televizijo gledati le do devete ure zvečer. Potem moram spat. Oče želi, da imam pospravljeno sobo in da se igram z bratom. V šolo me spremlja oče, mama pa gre z menoj na sprehod. Kljub vsem postavljenim mejam mi mama dovoli, da se še lahko veliko igram.

DOMINIKA PUŠENJAK, 3.A

PRIJATELJSTVO NE POZNA MEJA

Prijateljstvo ne pozna meja, kar pomeni, da s prijatelji skupaj premagujemo meje.

S prijateljico ali prijateljem se odpraviš na sprehod, se skupaj rolaš ali kotalkaš. Prijatelji so prijazni drug do drugega, si med seboj pomagajo in si posojajo. Skupaj se smejejo, delajo norčije in se spoštujejo.

MIHA RUDOLF, 9.A

STARŠI MI POSTAVLJAJO MEJE

Starši morajo svojim otrokom postavljati meje. Tako tudi moji starši meni postavijo meje. Mama mi dovoljuje gledanje televizije le do osme ure zvečer. Opominja me, da moram vaditi violino. Igram se lahko med tretjo in peto popoldan. Pravočasno se moram pripraviti za odhod na baletne vaje. Sodelujem tudi pri hišnih opravilih. Naložim perilo v pralni stroj in ga vklopim, da perilo opere. Vsak dan opravi domačo nalogo in v šoli pridno poslušam. Tudi oče mi postavlja meje. Pomagam mu pri sajenju rož. Skrbim za svoje zobe, da bodo beli. Pravočasno se umijem in pripravim za spanje.

KATARINA PRAŠIČEK, 3.A

TJAŠA VRŠIČ, 9.A

ALJA ERJAVEC, 3.A

PRIJATELJSTVO NE POZNA MEJA

Prijatelji ne poznajo meje,

- saj skupaj počnejo norčije,
- si med seboj pomagajo, posojajo,
- se skupaj smejejo, kotalkajo, igrajo,
- si govorijo šale in
- ustvarjajo.

Ko prijatelji gremo na sprehod, se zabavamo.

In ko je pouk, včasih tudi nimamo meje.

Prijateljstvo nikoli ne pozna meja!

SEBASTJAN GOLOB, 3.A

STARŠI MI POSTAVLJAJO MEJE

Ko pridem iz šole, moram najprej narediti domačo nalogo. Nato se moram še učiti. Računalniške igrice lahko igram enkrat tedensko. V trgovino še ne smem sam. Kolesarim lahko le pod nadzorom očeta in mame. Če želim k prijatelju Janu na obisk, moram starše vprašati za dovoljenje. V svoji sobi moram skrbeti za red in čistočo. Tudi pri gledanju televizije mi starši postavljajo meje.

KLARA MOVVIN, 9.A

NINO VRŠIČ, 4.A

MOJE MEJE

Sem le otrok in jasno mi je, da mi starši želijo le najboljše, zato moram upoštevati in ne smem prekoračiti mej. Velikokrat sem starša preizkušal, če sta si mogoče premislila, a mi ni uspelo.

Moje meje so:

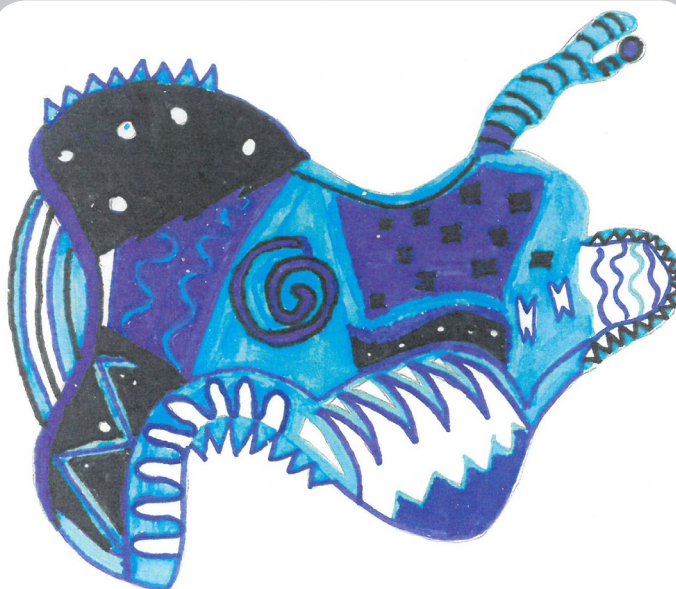
- učiti se moram skupinske igre, pospraviti igrače
- ne iščem prepirov z vrstniki
- se ne tepem
- sedim pri miru
- ne izsiljujem
- v trgovini ne kričim
- na računalnikih sem lahko 1 uro
- se znam primerno odzvati ...

Vem, da je pogovor z odraslimi drugačen od pogovorov z mojimi vrstniki. Vljuden pogovor mi zelo veliko pomeni, saj se počutim varnega in mi treba ugibati, kako se naj obnašam. Vsi starši morajo vztrajati pri svojih mejah, tako bomo otroci v življenju marsikaj dosegli in se naučili. Otroci bomo zrasli v samozavestne in srečne posameznike. Tako bomo staršem hvaležni, da so nam postavili meje.

PIA ŠPUR, 4.A

MEJE

Ko sem na telefonu in igram igrice, se vedno ustavim in grem npr. drugi dan spet igrati. Starši mislijo isto kot jaz, ampak mi še vseeno vedno govorijo, da sem preveč na telefonu. Mislim, da je dobro, da ne igramo predolgo igrice na telefonu. Starši mi tudi kdaj vzamejo telefon. Največkrat sem na telefonu v petek ali v soboto. Imam tudi svojo tablico in računalnik.

M E J E

Štiri države so se pogovarjale katera ima lepšo strugo. Prva je bila Madžarska, ki je rekla, da ima ona najlepšo. Zglasila se je Hrvaška in je trdila, da je njena najboljša. Pritečeta še Avstrija in Italija. Nato se je začel prepir. »Moja je najlepša«, je rekla Madžarska. »Moja je najlepše obarvana«, je trdila Hrvaška. »Moja je najbolj umazana«, je povedala Italija. »Moja je najlepša od vseh treh«, je rekla Avstrija. Reke so se prepirale tako dolgo, da niti niso opazile, da jih gleda ptica. Nato jim je rekla, naj se nehajo prepirati, ker jo glava boli že od jutra. Vse štiri meje so ugotovile, da imajo nekaj skupnega; da so vse dolge.

NUŠA SENČAR, 7.A**MONIKA ŠPUR, 7.A****NEJC KLEMENČIČ, 4.A****MAŠA ŠKRGET, 4.A****ANA ZVER, 4.A**

POČITNICE NA MORJU

Z mamo in bratrancem sem bila na morju. Vsak dan smo se hodili kopat na bazen v hotel. Po nekaj dneh pa je to kopanje preseglo že vse meje. Naveličala sem se. Tiste počitnice se nismo več kopali. Enako je bilo s sladoledom. Vsak dan smo ga jedli. To mi je bilo sprva všeč. Okus mafina in gozdne jagode. Vsak dan. Potem mi je bilo dovolj. Dosegla sem mejo. Vedno, ko gremo na počitnice, se manj kopamo in vsak dan naročim sladoled drugega okusa.

NEO SATLER, 4.A

V A L O V I M U R E

Reka Mura po Sloveniji preteče 98 km. Začne se v Avstriji med Šentiljem in Ceršakom in teče mimo Sladkega vrha, Cmureka, Gornje Radgone in Radencev, čez Pomurje vse do Gibine, kjer stoji meja. Na Hrvaškem se zlije v reko Dravo in tam se pot reke Mure Konča. Imamo ceršaki jez, brod pred Sladkim Vrhom. Nekoč je bilo na reki Muri 12 brodov, danes jih je le še 5.

Po Muri lahko plujemo od Ceršaka do meje s Hrvaško vse do Črnega morja. Reka Mura je najbogatejša nižinska reka pri nas, saj je zelo čista in v njej živi kar 60 vrst rib. Imamo tudi mline na Muri, eden je nedelujoč v Cmureku, eden pa deluje v Veržaju-Babičev mlin. Potem je tudi otok ljubezni v Ižakovcih. Reka Mura ima veliko zanimivih in poučnih dogodivščin, katere so znan in poučne še danes.

LARA KAVAŠ, 4.A

Poznamo polno mej, npr. državne meje, meje pri hrani, meje pri prepiru, meje pri učenju itd. Odločila sem se za meje pri prepiru. Poznamo polno vrst prepira npr. prepir z učitelji, prepir s starši, iz prepira v pretepanje itd. Po navadi se prepiri s prijatelji končajo s pretepanjem ali se več ne pogovarjajo, prepir z učitelji se konča tako, da učenec gre k pedagoginji, če se pa začne prepir s starši in to vsak dan, pa bi morali starši tega otroka dati v zavod.

VSAKDANJA MEJA

Velikokrat se srečujemo z mejami.

Sveda na meji, ko prestopimo našo državo.

Ane samo takrat.

Kadar koli, pri hrani, vzgoji otrok.

Danes pa tega malo primanjkuje.

Ali ni tako?

Naše življenje je ravno takšno, da nas vse vleče brez opozorila.

Jeza se pojavi takrat, ko dobimo omejitev pri računalniku in telefonu.

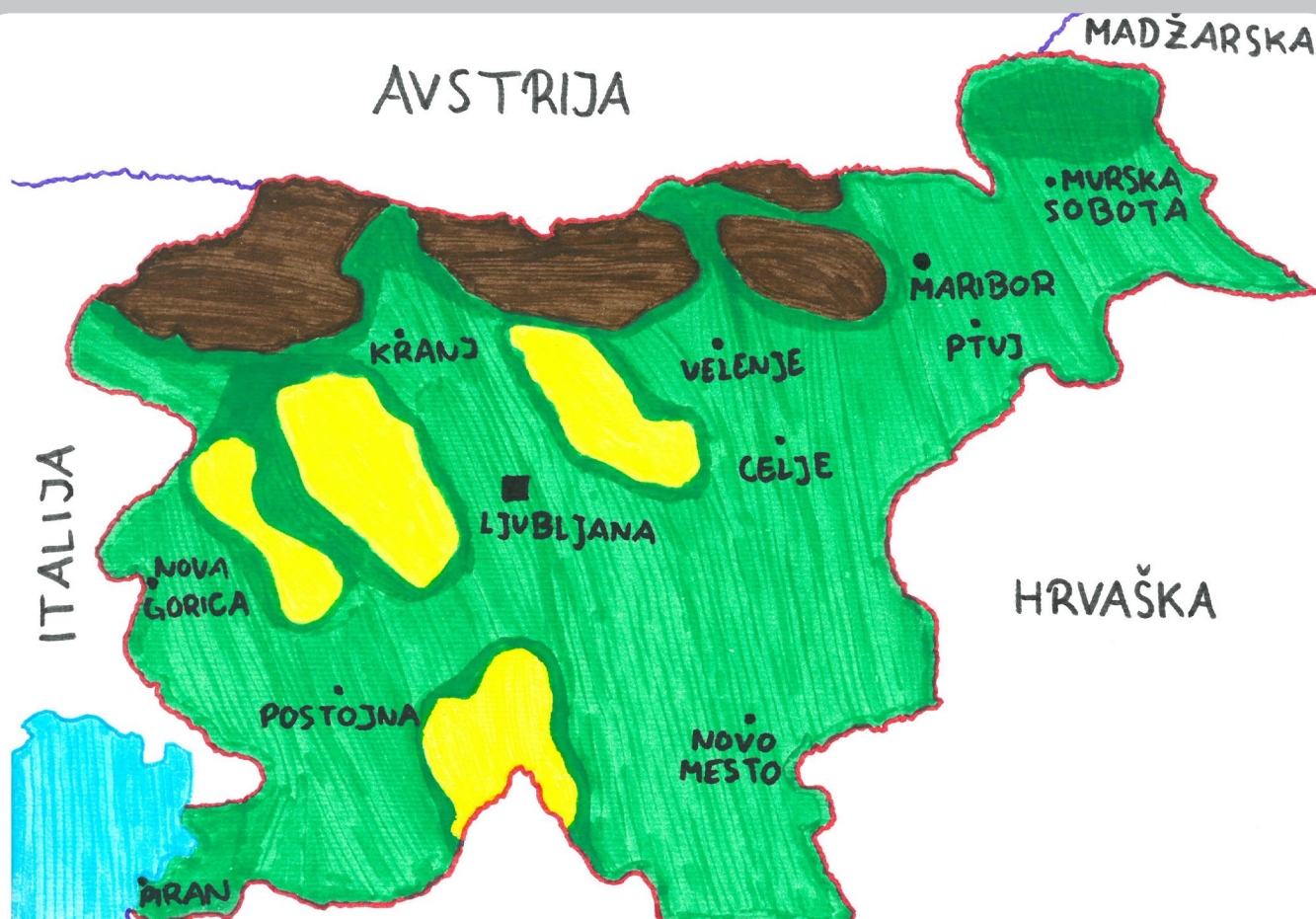
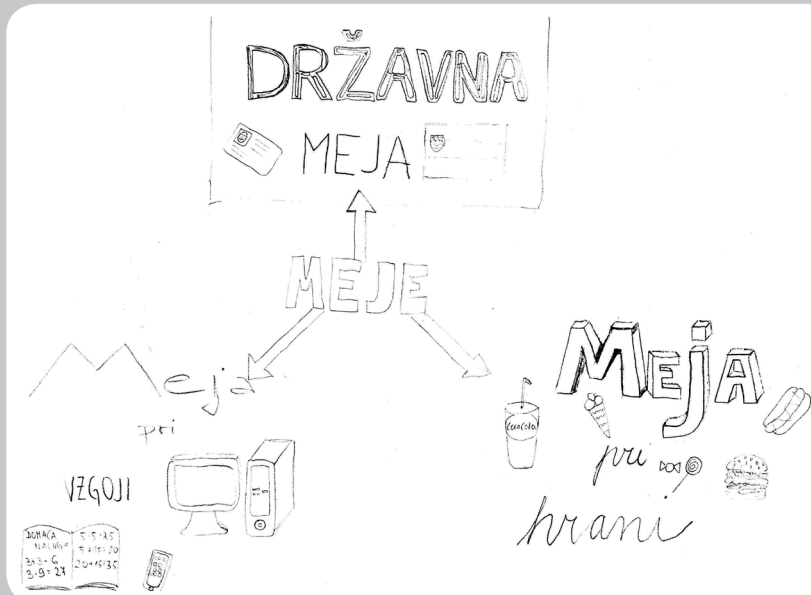
Avendar je to dobro. Starši nas morajo opozoriti o tem.

Meje nas opozorijo, da smo nekaj prestopili, šli čez in odšli na drugo stran.

Ej, če ne bi bilo meja, našega sveta ne bi bilo več.

Ja, zato pa pazimo, kako živimo, kaj delamo, koliko jemo.

Ače bomo pazili, bomo s tem veliko pridobili in svoje življenje rešili.

K O M A M A P O S T A V I M E J E

Anže je trinajstletni fant, temnih las, zelenih oči in visoke postave, ki zadnje čase noče ubogati mame in očeta, saj prehaja v težko obdobje življenja- puberteto.

Vsak dan je pridno hodil v šolo, se učil, delal domače naloge, vendar zgolj zaradi nagrade, ki bi jo dobil od staršev. Nikoli se ni vprašal, zakaj hodi v šolo in se uči. Vedno je mislil, da je smisel tega, da dobi dobro oceno, kasneje pa za trud dobi žepnino od mame in očeta. Domneval je, če se bo učil več, si bo zaslužil večjo žepnino.

Poskušal je prvih nekaj mesecev v novem šolskem letu. Domov je prihajal z lepimi ocenami, a denarja vseeno ni bilo več. Številke so še zmeraj ostale enake. Naenkrat pa mu je tega bilo dovolj, zato je naredil načrt. Po prihodu domov je počakal, da sta se starša vrnila iz službe, da se pogovorijo. Ko sta prišla, so najprej pojedli večerjo, kasneje pa je Anže korajžno pristopil do mame in ji s povzdignjenim glasom rekel, da zahteva večjo žepnino. Nato je še kričal in našteval razloge, zakaj bi se naj to uresničilo. Mama ga je ustavila in mu pomirjajoče rekla, da misli, da to ne bo možno zaradi finančnih težav, ki jih trenutno z očetom rešujeta. A Anže ni odnehal, na vsak način je hotel več denarja. Rekel je, da ima vsega dovolj. Bolj in bolj je postajal jezen, ker mu mama ni hotela ustreči. Takrat pa se je odločil. Jasno in glasno je povedal, da je že odrasel fant in ne prosi denarja od nikogar, ker si ga lahko sam zasluži in živi samostojno in mu nihče ne sme ukazovati. Mama je ostala tiho. Sploh ni vedela, kako naj odreagira. Na koncu je sprejela sinovo odločitev, vendar z razlogom, da ga iz tega nauči lekcije, saj je vendar prestopil vse meje. Anže je jezo odkorakal v svojo sobo in zaloputnil z vrati.

Mama pa je sedla za mizo in razmišljala, kaj bi storila, da bi ga postavila na realna tla, in prišla na genialno idejo. Napisala mu je pismo.

Dragi Anže!

Kot si povedal, si zdaj odrasel, čeprav si star šele trinajst let. Naju z očetom ne želiš več ubogati. Tudi jaz sem se odločila, da je čas, da ti dovolim, da odrasteš in se osamosvojiš. Rekel si, da ti nimam

pravice ukazovati in si boš sam služil denar, zato ti verjetno tudi ne bo težko plačevati stroškov življenja v našem domu. Tako, od zdaj naprej bo tako, da nama boš prispeval za stanarino 150 evrov, za elektriko 50 evrov, za internet 15 evrov, za hrano 10 evrov in za porabo vode 65 evrov.

Poleg tega pa moraš vsak ponedeljek in petek odnesti smeti, ob sredah boš posesal in pospravljal stanovanje, vsak dan boš skuhal kosilo, kasneje pa še pomil in pospravljal posodo. Če to ne bo opravljeno, bo sledila kazen. Če ti to pismo ne ugaja in si se pripravljen opravičiti in spet postati moj sin in ne sostanovalec, sem pripravljena to sprejeti in spremeniti pogoje.

Lep dan ti želim, mama

Anže je proti večeru prebral pismo. Najprej se je malo upiral vsemu, kar je mama napisala, kasneje pa se je umiril in spoznal, da ima mama prav. Opravičil se ji je in ji obljubil, da se tako grdo več ne bo obnašal. Ugotovil je tudi, da se ne vrti vse okrog denarja, da je prav in lepo, če bo včasih priskočil na pomoč pri hišnih opravilih, ne da bi na koncu za to kaj dobil. Tudi mama je prišla do spoznanja, da je tudi on najstnik s svojimi željami.

MEJE SO POSTAVLJENE Z RAZLOGOM

Vse meje so postavljene z razlogom. Pa jih res vedno upoštevamo?

Moje ime je Ana, stara sem šestnajst let. Sem preprosto dekle, ki pa je naletelo na zelo slabo družbo.

Bil je prvi šolski dan v gimnaziji in bila sem zelo nervozna. Nikogar nisem poznala. Šola je bila polna najstnikov, kot sem jaz, ki so poskušali najti svoj prostor v družbi.

Vsi so bili zmedeni in se prerivali po ozkih hodnikih med iskanjem učilnic. Seveda so bili tukaj tudi višji letniki, s katerimi se je hotel družiti vsak posameznik. Slišala sem veliko zgodb o dijakih, ki so preživljali srednješolsko izkušnjo kot igračke nasilnežev in popularnejših, in se odločila, da to ne bom jaz. Medtem ko sem razmišljala, sem treščila v enega najpopularnejših fantov na šoli-Bena. Nasmehnil se mi je in me vprašal, če sem prosta to popoldne. Vrnila sem nasmešek in prikimala. Med malico sem sedela sama, dokler ni k meni

prikorakal prikupen črnolas fant z očali. Vprašal me je, če lahko prisede, in začela sva pogovor. Ugotovila sem, da mu je ime Jernej in da imava veliko skupnega. Zanimalo ga je, kaj se je zgodilo prej z Benom. Povedala sem mu in rekel je, da me naj ne zanese preveč, da se popularnost super sliši, vendar ima svojo ceno. O njegovih besedah sem dolgo razmišljala, vse dokler nisem dobila sporočila. Ben me je vprašal za naslov ter rekel, da bo tam čez pol ure. Mami sem hitro povedala, kam grem. Bila sem prepričana, da je sploh ne zanima. Z mamo se ne razumeva najbolje, odkar je oče odšel, ko sem bila stara devet let. Nekaj je hitro izmomljala nazaj in odšla sem. Ben me je odpeljal v lokal, v katerem so se družili popularni. Povedal mi je, da je oče njegovega prijatelja lastnik in da je ta kraj

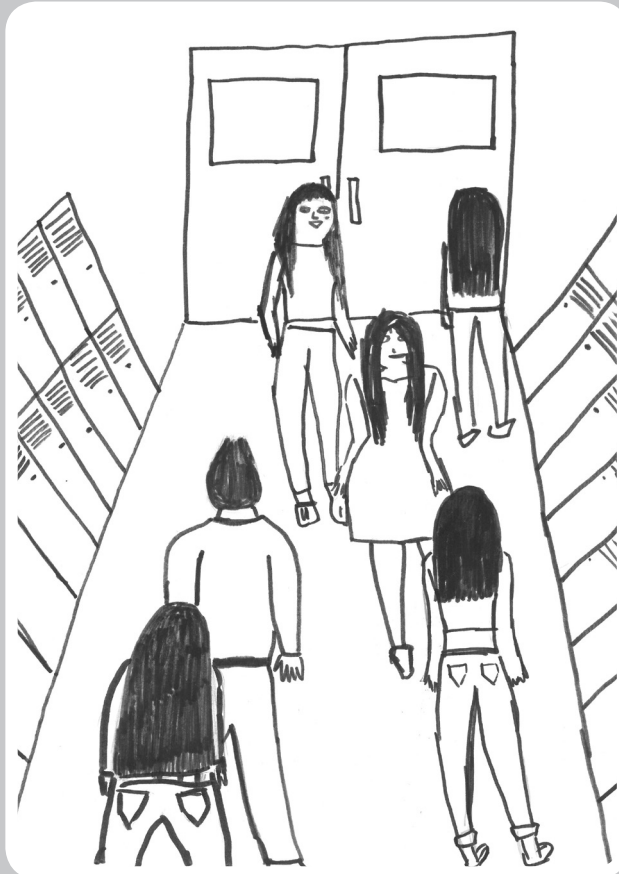
praktično njihov. Natarica je prinesla veliko izbiri alkoholnih pijač, kar me je začudilo, saj nobeden od nas ni bil polnoleten. Alkohola še nisem okusila in ga tudi nisem namenila, vendar so me Ben in njegovi prijatelji vzpodbujali. Ker se nisem hotela osramotiti in uničiti svojega socialnega položaja, sem to naredila. Počutila sem se grozno, vendar sem nadaljevala. Zunaj je bila tema, z Benom sva se

odpravila na sprehod po bližnjem parku. Ponudil mi je cigareto in glede na stanje, v kakšnem sem bila, sem jo vzela. Odpeljal me je domov. Mama me je čakala z zaskrbljenim izrazom in me vprašala, kje sem hodila tako dolgo. Rekla sem ji, da sem začudena, da jo sploh zanima, in vnel se je prepir. Končal se je, ko sem oddrvela po stopnicah navzgor in zakričala, da me sploh ne čudi, da je oče odšel. Na njenem obrazu se je narisala žalost, a me takrat to ni ganilo.

Z Benom sva se vsak dan po šoli odpravila v lokal, kjer smo pili in kadili. Jernej me je poskušal od

tega odvrniti, vendar se zanj nisem zmenila. Ker se nisem učila, so se moje ocene poslabšale. Mamo je začelo zelo skrbeti, prepovedala mi je izhod iz hiše. Tako sem se morala tihotapiti. Hotela sem se ustaviti, vendar je bilo prepozno, da bi to storila sama. Mami sem vse priznala in odločili sva se, da poiščem strokovno pomoč. Preden sem odšla, sem se opravičila Jerneju za svoje obnašanje, ga poljubila in mu povedala, da se bom vrnila kot boljša oseba. Danes sem na zdravljenju in se zavedam, koliko meja sem prestopila, koliko grdih besed sem izrekla, koliko hudih dejanj storila, vse zato, da bi postala popularna.

Moja zgodba se je dobro zaključila, vam pa jo pripovedujem, da se ne ponovi. Kajti vsakdo je lahko Ana.

MEJE NE SMEMO PRESTOPITI

Starši nam pogosto postavijo meje, ki jih moramo upoštevati. Postavijo jih zato, ker so zaskrbljeni. Če se pa meja ali pravil ne držimo, pa moramo nositi posledice.

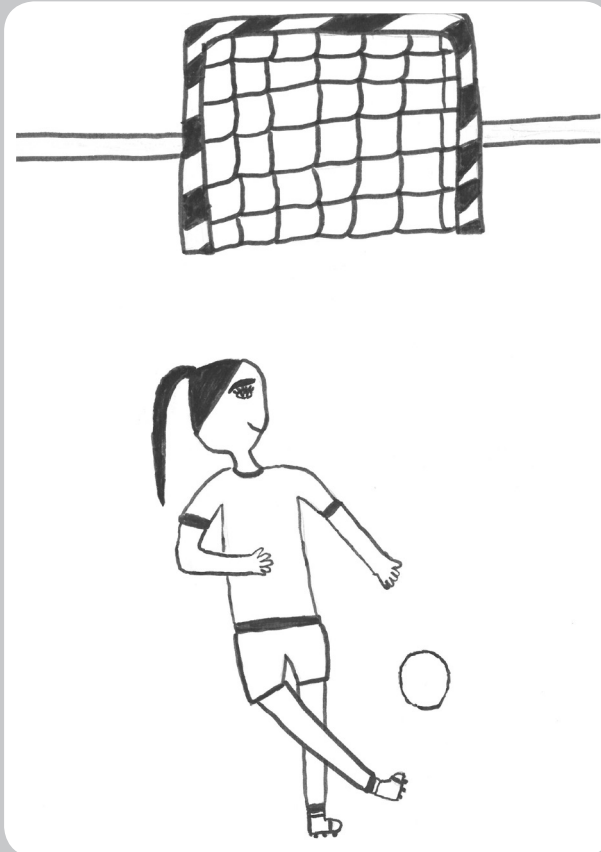
Taylor je bila petnajstletna punca, ki je imela zelo zaposlene starše. Ker sta bila starša pogosto zdoma, je imela postavljenih kar nekaj pravil: domov se mora vrniti takoj po končanem pouku, v šoli ne sme imeti slabih ocen. Trenirala je tudi nogomet, zato se je po treningih morala zmeraj vračati naravnost domov. Nogomet je sicer začela trenirati že kot majhna deklica, a sedaj ga je še bolj vzljubila, saj je tako vsaj za uro ali dve pozabila na probleme, ki so jo mučili v šoli. In tudi ves stres zaradi ocen je za nekaj časa izginil. Pri nogometu pa je zmeraj dala vse od sebe, saj je verjela, da se je za uspeh potrebno pošteno potruditi. Kljub napornemu delu sta starša začela opazati, da se je Taylor spremenila. Domov se ni vračala ob dogovorjeni uri, vpletala se je v slabo družbo, ki jo je verjetno že začela

navajati na prepovedane substance, tudi v šoli je začela popuščati. Povedala sta ji, da je njeno obnašanje prestopilo vse meje, zato sta ji postavila še strožja pravila. Taylor je, kot tudi vse ostale najstnice, imela težave z vsem drugim, sedaj pa se je ob vseh teh pravilih počutila, kot da so jo zaprli v kletko. Najbolj jo je jezilo, da je iz hiše lahko šla samo na trening in še takrat jo je pospremila mama. Ni razumela, zakaj starša tako skrbi zanjo, saj sta zadnje čase samo delala in se posvečala službi. Zdaj pa je njena mama spremenila svoj ritem dela in je večino dneva ostala doma in delala, medtem pa je spremljala Taylor. Prvih nekaj tednov se je ves čas pritoževala, da je starša nimata rada in tako ravnata, ker sta sebična. A v resnici je starša zelo skrbelo zanjo, zato sta ji postavila meje. A Taylor tega ni

uvidela. Najprej je pomislila, da bi prekršila še ta nova pravila in starša bi jo verjetno začela obravnavati kot majhnega otroka, ki noče poslušati pravil, zato bi s tem verjetno dobila tudi prepoved izhoda iz hiše. A po dolgem razmišljanju se je odločila, da se bo za spremembo poskusila potruditi in mogoče bo postala uspešna kot pri nogometu. Zadala si je nekaj ciljev, ki so bili ključni za doseg uspeha. Začela je

delati domače naloge, tudi v šoli je bolj zbrano sledila pouku in tako ugotovila, da snov ni niti tako zahtevna, kot je mislila. V kratkem času je popravila nezadostne ocene in bila je zelo ponosna nase. Tudi po treningih se je vračala takoj domov, kjer je hitro sedla h knjigam. Ko je ob koncu šolskega leta staršem pokazala svoje spričevalo, sta bila tako ponosna, da najprej sploh nista mogla verjeti svojim očem. Taylor se je opravičila za vse napake, ki jih je storila, in jima obljubila, da se ne bo več vrnila na stara pota. (To si je prisegla sama pri sebi, saj ni hotela, da se stara Taylor vrne nazaj). S tem opravičilom je staršem

res dokazala, da se je spremenila. Postavila sta ji milejša pravila, saj so se bližale poletne počitnice in ji tega nista hotela pokvariti. Taylor je to sprejela kot neko nagrado za trud, ki je sedaj bil poplačan. Čeprav se je na začetku spraševala, zakaj vsa ta pravila, omejitve, meje, je sedaj razumela. Starša jih nista postavila zato, da bi ji zagrenila življenje. Taylor se je zavedala, da je do zastavljenih ciljev prišla s trdim delom. Tudi naprej bo tako pridna. Bila je tudi vesela, da sta oče in mama pravočasno opazila njeno vedenje, ko še ni bilo prepozno. Ugotovila je, da je pametno upoštevati meje, ki ji postavijo starši, ker če ne, se lahko zgodijo hude posledice. In čeprav teh meja ne vidimo, moramo vedeti, kdaj jih prestopimo in kje se je potrebno ustaviti.

POGOVOR MED JURETOM IN DEDKOM

Jure: "Dedek, dedek!"

Dedek: "Kaj je, Jure?"

Jure: "Jutri gremo na morje!"

Dedek: "Kam pa?"

Jure: "Na Hrvaško, na otok Pag!"

Dedek: "Potem pa boste šli čez mejo!"

Jure: "Kaj pa je meja?"

Dedek: "Hi, hi, hi. Meja ločuje države med sabo, na primer Slovenijo in Hrvaško."

Jure: "Aha. Slišal sem, ko greš čez mejo, potrebuješ osebno izkaznico."

Dedek: "Prav imaš. Ta izkaznica je zelo pomembna, ker je javna listina, s katero državljani Republike Slovenije izkazuje svojo istovetnost in državljanstvo in s katero lahko potuje v določene države."

Jure: "Ali je to enaka kartica, kot jo prinesem k zdravniku, ko zbolim?"

Dedek: "Ne. Takrat uporabiš evropsko kartico zdravstvenega zavarovanja."

Jure: "Kaj pa zopet to pomeni?"

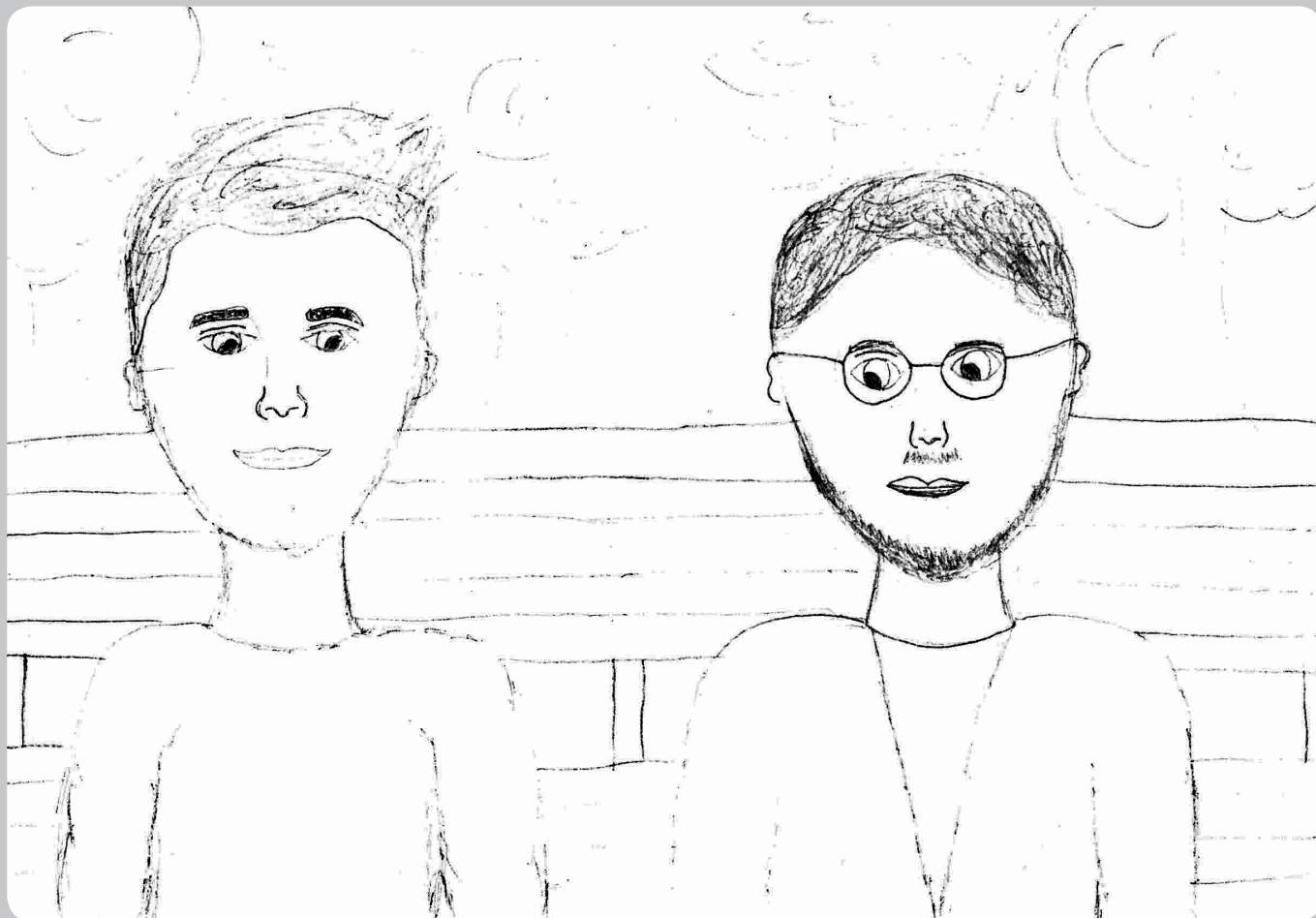
Dedek: "To pomeni, da se ta kartica uporabi v tujini, če morda zboliš. Takrat lahko greš k zdravniku, uporabiš to kartico in ti ni potrebno plačati storitve, ker si zavarovan. Kartica se zato tudi tako imenuje. Če pa ne bi imel kartice, bi kar veliko plačal. Zato pa se splača."

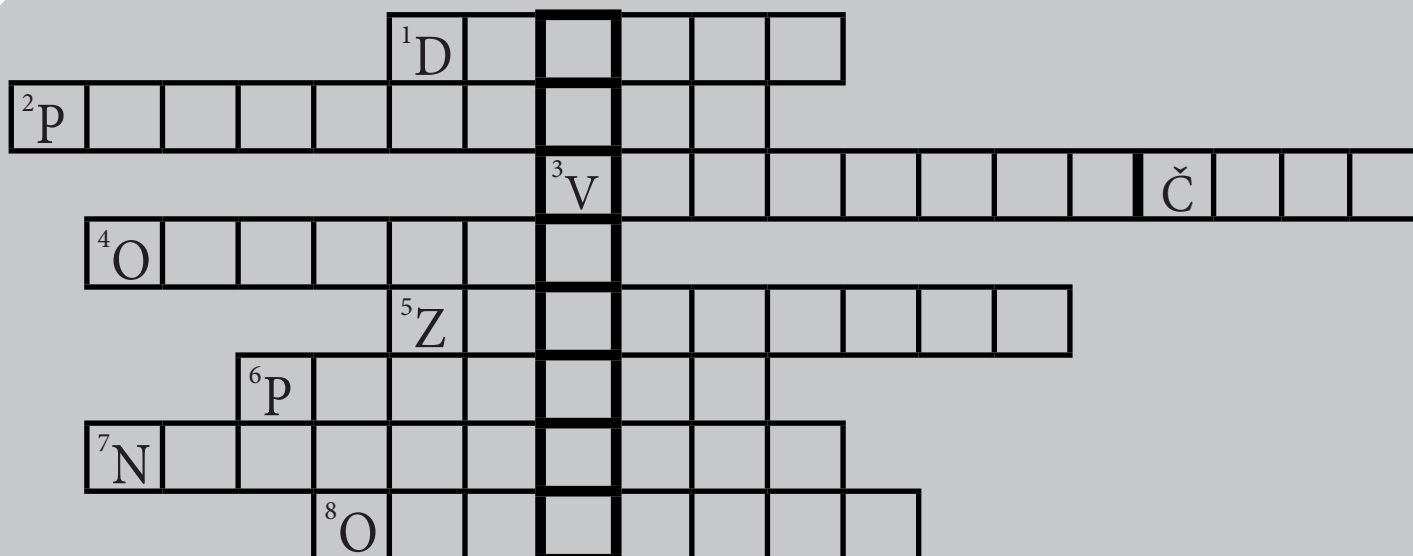
Jure: "Hvala, dedek, da si mi razložil glede mej in kartic! Sedaj pa grem to povedat še mami, gotovo bo ponosna name! Hvala, dedek!"

Dedek: "Potem pa se jutri lepo imejte in pošljite mi kakšno razglednico z morja!"

Jure: "Seveda! Srečno, dedek!"

Dedek: "Nasvidenje, Jure!"

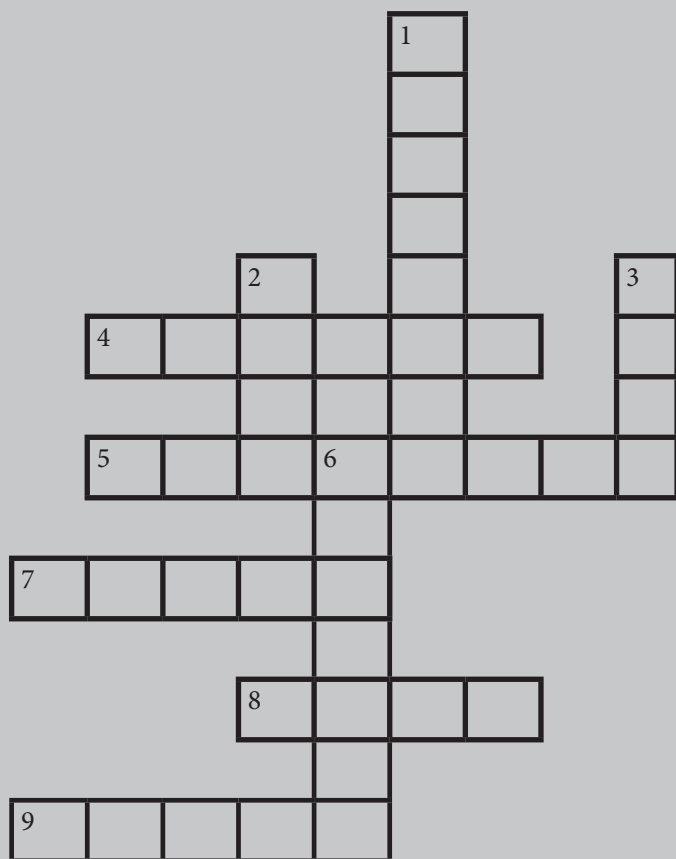

1,3,4,5,6: Kaj vse lahko ločuje oz. razmejuje meje?

2: Mejo lahko prečkamo ali P_____

7, 8: Meja je lahko N_____ ali O_____.

BSITVE: 1: DRŽAVE 2: PRESTOPIMO 3: VELIKOST ČESA 4: OZEMLJA 5: ZEMLJIŠČA 6: PARCELE 7: NAMISTI/JENA 8: OZNAČENA

Vodoravno:

4. Kraj naše šole se imenuje _____.

5. Geografsko zaščitena _____ klobasa.

7. Zunaj piha močan _____.

8. Katero sadje je France Prešeren delil otrokom?

9. Iz ovčje dlake pridobimo _____.

Navpično:

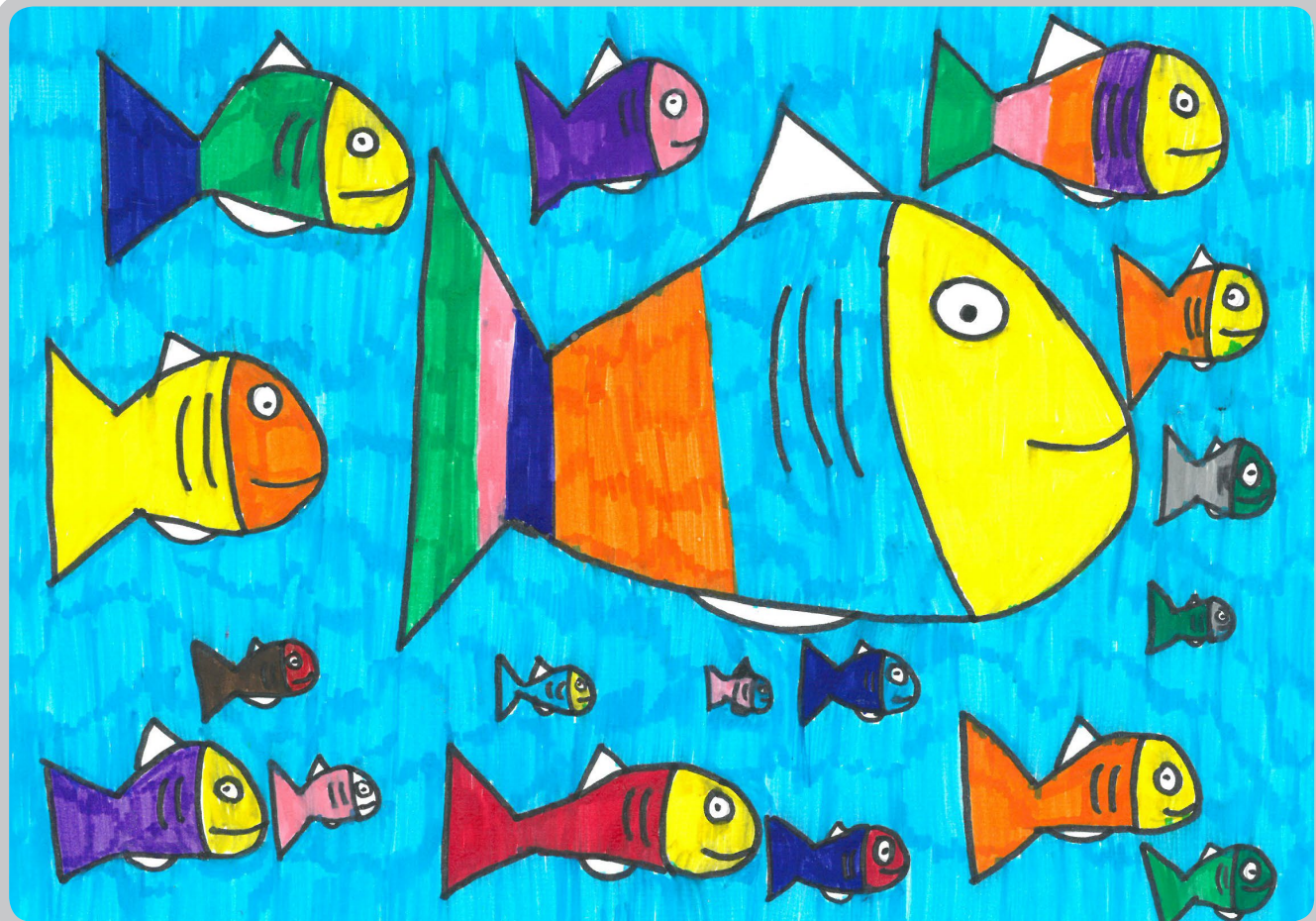
1. Kdo je bil Ivan Cankar?

2. Kje je rojstni kraj Franceta Prešerna?

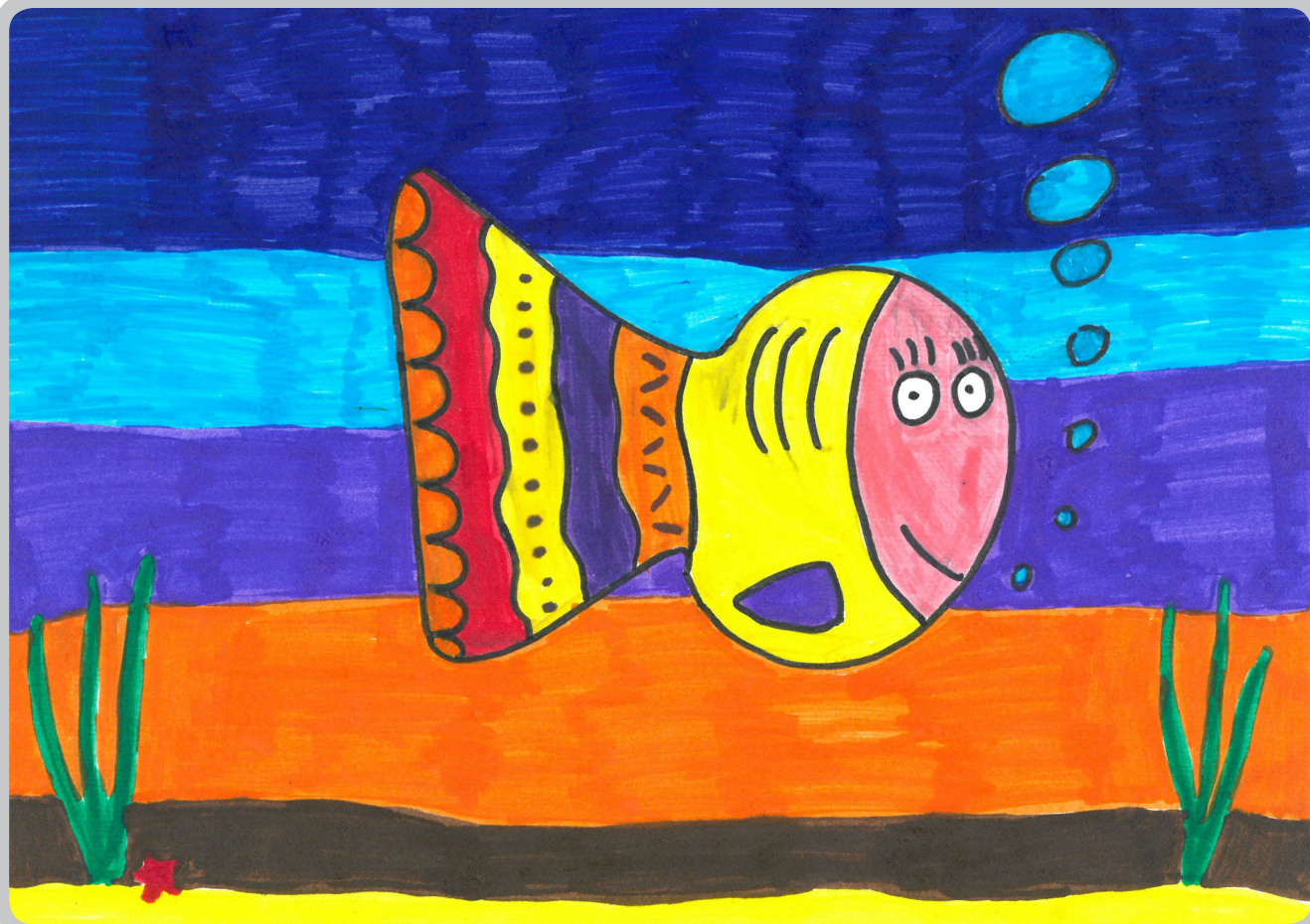
3. Katera reka teče med Prlekijo in Prekmurjem?

6. Katera je značilna roža za Veržej?

ALJA FLINČEC, 6.A

EVA KLEMENT, 6.A

KRISTJAN VOLAVC, 8.A

LARA SVENŠEK, 8.A

MATIC KEGELJ, 7.A

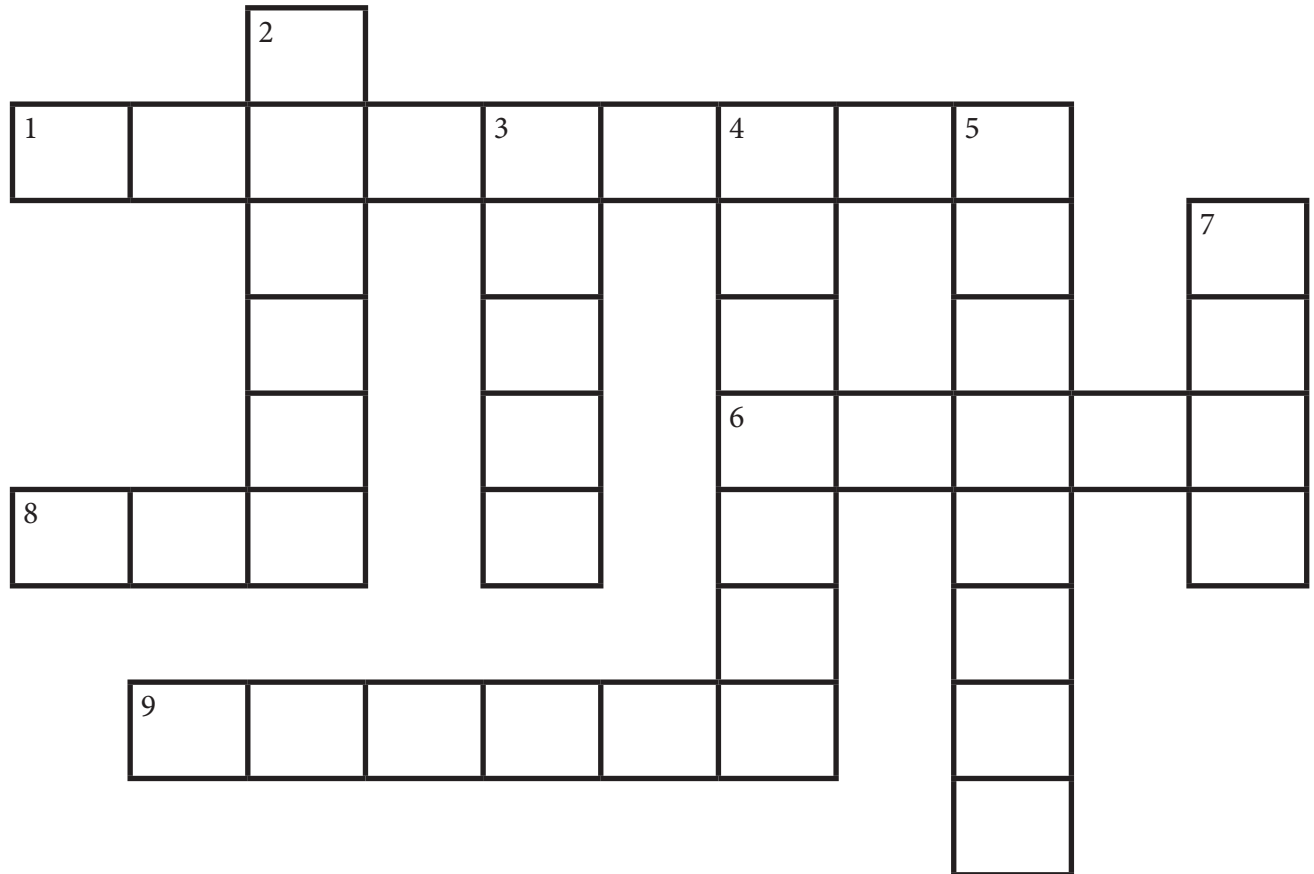
NEJC BRUNEC, 7.A

K R I Ž A N K A

Pred tabo je križanka premetank.
Črke iz spodnjih "besed" premeči tako, da dobiš imena držav.

TADEJ RAJ, 9.A

1. NAVELOSI
2. KLOSPA
3. PITGE
4. LAJITIA
5. JAVTSIRA

6. VITAL
7. INRA
8. DZA
9. NAAKAD

